

SAYI: 11 10-24 MART 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

İsyan ve Devrim Ayında Emperyalizme ve Kapitalizme Karşı

DEVRİMCİ KİTLE EYLEMLERİNİ YÜKSELTELİM

1995 GAZİ

- Yeni Durumda Bulunuyoruz
- Seçim Değil Devrim
- Haiti'de ABD Patentli Darbe
- Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız
- Hewler'deki Saldırı ve Kürt Ulusal Sorunu
- Kavgaları Adımız Adları Onurumuz
- İsyan Ayında Sokaklara Taşalım

Merhaba,

Mart ayının coşkusuyla tüm okuyucularımızı selamlıyoruz. Mart ayı, adı ayaklanmalarla, büyük kavgalarla, tarihsel olaylarla anılan bir aydır. Ve daha şimdiden, ard arda gelen ölümsüzleşme haberleriyle Mart ayı kendisini hissettirmeye başlamıştır. Muharrem KARDEMİR adlı Ölüm Orucu savaşçısının feda eylemi yaparak ölümsüzleşmesinin hemen ardından, Günay ÖĞRENER adlı Ölüm Orucu savaşçısı da feda eylemi yaparak ölümsüzleşmiştir. F tipi zindanlara karşı verilen savaşında 19 Aralık 2000 tarihinden bugüne, bu ölümsüzleşen 109. savaşçı. Ölüm Orucu eylemi, sadece bu topraklar üzerinde değil, tüm dünyada tarihin tanık olduğu en büyük eylemlerden biri. Her anı fedakarlık ve kahramanlıkla örülü olan Ölüm Orucu eylemi sürüyor. Zaferi kazanuncaya kadar da sürecek.

Bugün insanlık yeni bir gelişme basamağında bulunuyor. Kapitalizm altında insanlık gelişebileceği son aşamaya kadar gelişti. Bundan sonra kapitalizmin insanlığa verebileceği bir şey kalmadı. Onun insanlığa sunduğu savaş ve yıkımdan başka bir şey değildir artık. İnsanlık bundan sonraki gelişmesini ancak yeni bir toplumsal sistemde sürdürebilir. İnsanlığın çok yönlü gelişimi ancak komünizmle mümkün olabilecektir. Bugüne kadar tarih, insanlığa büyük bir miras kazandırdı. Şimdi bu mirasın tüm insanlığın özgür ve eşit yaşaması için kullanılacağı yeni bir evreye, tarihsel sıçramanın eşiğine gelmiş bulunuyoruz. Bu sayımızdaki başyazımızı yine bu konuya ayırdık.

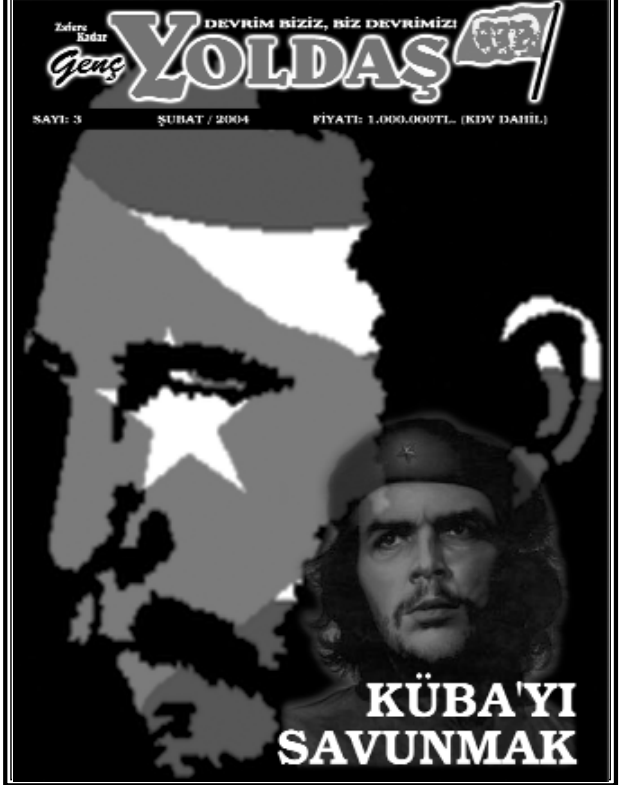
TC devleti, emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünya çapında yaşadığı büyük bunalımın sonuçlarından kendini kurtaramıyor. Çatışmaların dünya çapında olması TC devletini içte ve dışta çözümsüzlüğe sürüklüyor. Bunun ilk sonucu, devrimcilerin güpegündüz herkesin gözü önünde katledilmesidir. Devrimci Hareket dergisi çalışanı Önder Babat'ın susturuculu tabancayla sokak ortasında katledilmesi, devletin yönelimini gösteriyor. Yoğunlaşan saldırılar, devrimcileri yıldırmaya yöneliktir. Buradan bir kez daha haykırıyoruz: YILMAYACAĞIZ. Hiçbir güç bizi halklarımızın toplumsal kurtuluşunu sağlayacak olan devrim mücadelesinden alıkoyamayacaktır.

Belki bütün çiçekleri kopartabilirsiniz ama baharın gelişini engelleyemezsiniz.

Halklarımızın baharı birgün mutlaka gelecek. Devrim tüm görkemiyle tarih sahnesindeki yerini aldığı anda, şimdiki zorbalara kendilerine kaçak yer arayacaklardır.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

GENÇ YOLDAŞ'IN 3. SAYISI ÇIKTI

Zulme isyandır Newroz!
Özgürlüğe, yeni bir güne, yeni bir dünyaya çağrıdır. Modern Kawa'ların günümüz Dehak'larına karşı ayaklanmasıdır. İşçiler, Emekçiler, Kürt Halkı! Newroz ateşini, özgürlük ateşini büyütme için 21 Mart'ta hep birlikte alanlara!

YENİ DURUMDA BULUNUYORUZ

Doktrinerler, komünist düzeni öylesi bir geleceğe erteliyorlar ki, onlara göre bu toplumsal düzenin üzerinde kurulaçağı maddi şartlar, henüz o olgunluğa ulaşmış değil. Bugün, hala böyle bir düşünce ileri sürmek, yaşamın canlı renginden değil, gri teoriden hareket etmektir. Üretici güçler, kapitalizm altında büyük bir ilerleme sağladı. Kapitalizm, ancak üretici güçleri sonuna dek geliştirerek varlığını sürdürebilir. Bu gelişimi sağlamak onun tarihsel görevidir. Bugün maddi üretim alanında varılan gelişme düzeyi, geçen yüzyılın başarılarıyla kıyaslanmayacak noktadadır. O günkü gelişme düzeyiyle bile toplumsal alanda neler yapılabileceğine kısa bir göz atalım.

Engels, o günkü gelişme düzeyiyle, konut sorunun çözüleceğini söylüyordu. Sağlıklı, rahat, yaşanabilir teknik koşullara sahip, doğayla uyumlu konutlar, herkesin kalabileceği şekilde sağlanabilirdi. Engels, bu konuda İngiliz sosyalisti Robert Owen'in önerileri üzerinde durur. R.Owen'in önerdiği merkezi ısıtmalı, ortak yemekhaneli, sosyal ilişki bakımından gelişmiş önerilerine Engels büyük önem verir. (Kadın ve Aile sf.115-116) Owen'in öner-

diği pratik, rahat, ucuz ve sağlıklı konutlar önerisi, kapitalistler tarafından, pahalı, kar amaçlı çevreye aykırı yapılar olarak "toplular konut" olarak yaygınlaştırıldı. Kapitalizmden farklı olarak, komünist toplumda, konut sorunu insana uygun ve doğayla uyumlu halde en mükemmel biçimde çözülecektir. Bunun tüm maddi koşulları var.

A.Bebel "Kadın ve Sosyalizm"de, Th.Hertzka'nın 1886'da yazdığı kitapta yaptığı "ilginç" hesaplamadan söz eder. Th. Hertzka, 22 milyon nüfuslu Avusturya'da 16 yaşın altında ve 50 yaşın üstünde olanlar hariç çalışabilir nüfusun çok az bir kısmıyla bir toplumun temel gereksinmelerinin rahatlıkla karşılanabileceğini rakamlarla ortaya koyuyor. Th. Hertzka, yalnızca temel gereksinmeleri karşılamının yanında, lüks gereksinmeleri de hesap ediyor. Bu hesaba göre çalışabilir erkek nüfusun %20'sinin "günde ortalama yalnızca 2,5 saat çalışma süresi yetecektir." (sf.389-391)

Ortaya konduğu gibi, böyle bir hesap için mevcut gelişme düzeyini kavramış azıcık bir zeka yeterlidir. Bebel, üretici güçlerin gelişme düzeyinden hareketle, komünist düzende, insanların çok yönlü gelişme gereksinmeleri-

Üretim araçları sınırlı sayıda tekel ve kapitalist ulusun elinde toplanmıştır. Üretimin ve emeğin sosyal karakteri dünya çapında gelişme göstermiştir. Bunun genel koşulları olarak ulaşım ve iletişim küresel düzeydedir. Üretim araçları yetkinlik derecesine ulaşmıştır. Bunun daha ilerisi ancak komünist toplumda mümkündür. Gerçek gelişme, üretim araçları, toplumun ortak mülkiyetine geçtiğinde sağlanacaktır.

nin rahatlıkla sağlanacağını ve bunun ne kadar toplumsal gerekli iş zamanına malolacağını açıklıyor. Bir dipnotta şunu söylüyor:

“Tüm üretimin en üst derecede teknikle örgütlendiği ve herkesin çalıştığı göz önünde tutulursa, üç saatlik çalışma süresi belli koşullarda uzun olabilir. Büyük bir fabrikatör olan Owen, 19. yüzyılın ilk yarısında iki saatlik bir çalışma süresini yeterli görüyordu.” (sf. 406)

Bebel, Owen’in bu öneriyi ileri sürerken tarihin “19. yüzyılın ikinci yarısı” diye özellikle belirtir. Ve Bebel bunu yarım yüzyıl sonra, 1909’da söylüyor. Doktrinerlerimiz, 21. yüzyıla girerken, Bebel’in söylediği tarihten neredeyse yüz yıl sonra bile bunu anlayabilirler mi?

Bebel, tüm bunları anlattığı zaman, hava taşımacılığında henüz zeplin kullanılıyordu. Hava taşımacılığında bir de bugün ulaşılan gelişmeleri görseydi, kim bilir, komünist toplumu ileriye erteleyenlere neler söylerdi.

Bizler, bugün, fazlasını söyleyecek durumdayız.

Bir toplumsal sistem olarak, örgütlenen sosyalizm, bu alanda, bize en güçlü kanıtları sunuyor. Sosyalist toplum, kapitalizmin ekonomik bakımdan en gelişmiş olduğu yerlerde değil, daha geri ekonomik bölgelerde kuruldu. İlk sosyalist devrim Rusya gibi halen serflik ilişkilerinin olduğu bir ülkede gerçekleşti. Sosyalist ülkelerden Çekoslovakya ve Demokratik Almanya, ekonomik olarak iyi sayılırdı. Ama daha iyi değil. Çin’i ve Küba’yı ele alalım. Sosyalizme geçilirken, nasıl bir ekonomik temele sahip olduklarını biliyoruz. Sosyalizme geçen tüm bu ülkeler, kapitalizmin çekirdeğinde değil, çeperinde olan ülkelerdi. Sosyalist toplum ancak tarihin kendilerine sunduğu malzemeye işe başlamak zorundaydı. Kendi dayandıkları temelleri, kendisi oluşturmak zorundaydı.

Emekçiler sosyalizmi inşa ederken, elverişsiz ekonomik koşullarda işe koyuldular. Bu koşullarda bile çok ileri gittiler. Ekonomik ve teknik alanda bazı noktalarda en gelişmiş kapitalist ülkeleri bile geçtiler. Söylemek istediğimiz, bu denli geri temellerle işe başlayan sosyalist ülkeler, bu kadar ileri gidebildilerse, sosyalizmin, daha gelişmiş maddi şartlarda kesinlikle çok daha ileriye gideceğidir.

Kapitalist temelde emeğin üretkenliğinde artış, ücretli emekçiden daha fazla artı-emek sızdırmak için yapılırdı. Kapitalistin amacı üretim yapmak değil, artı-değer ve kar elde etmektir. Sermayesini genişletmektir. Kapitalist karın bir kısmını sermaye olarak kullanırken, bir kısmını ise zevkine, kişisel tüketimine ayırır. Geliriyle, dünyanın tadını sonuna kadar çıkarır. Emekçilerden alınan artı-emeğin nasıl bir zenginliğe yol açtığı, en iyi, kapitalist sınıfın sosyal yaşamında görülebilir. Kapitalist, tamamen lüks bir yaşam sürdürüyor. Bir kere yaşadığı alan ve evler başlı başına büyük bir servettir. Ev eşyası en pahalı nesnelere dönüşüyor. Eşya döşenmesi başlı başına “dekorasyon” sektörünü yaratmıştır. Üstelik mobilyalar moda gereği sık sık değişiyor. Moda alanı ise çok geniştir. Giyim modası en sık değişen bir özelliğe sahip. Her mevsim yeni bir moda çıkıyor. Çok aşırı olarak kullanılan kozmetik ürünleri öyle bir şekilde kullanılıyor ki, bir davette kadınlar üst üste birkaç defa yenileyebiliyor. Moda, lüks tüketim bunlarla sınırlı değil. En lüks eşyalardan otomobiller her yıl yenileniyor. Hepsi de çok pahalı. Burjuvaların damak lezzeti kendi alanını yaratmış. Artık tüm yemek ve mutfak kültürü yalnızca onlara çalışıyor. Kapitalist sınıfın zenginliğinin ulaştığı düzeyin en çarpıcı göstergelerinden biri eğlence ve turizm sektörünün durumudur. Her yıl ülkelere büyük servetler kazandıran turizm ve eğlence, emekçilerden karşı-

lığı ödenmeden el konulan artı-emeğin ne kadar verimli bir kaynak olduğunu gösteriyor.

Tüm bunlar üretici güçlerin nasıl bir gelişme gösterdiğini ve kapitalizmde, toplumsal emeğin üretkenliğinin sonuçlarının nasıl kullanıldığını ortaya koyuyor. Toplum, tüm üretim araçlarını kendi ortak mülkiyeti haline getirdiği taktirde, planlı bir gelişmeyle tüm gereksinmelerini rahatlıkla sağlayabilir. Ve tüm bunları komünist düzenin getireceği, lüzumsuz emek harcamalarından tasarruf ve kolektif çalışma üstünlüğüne dayalı yararlarla birlikte yapacaktır.

Üretim araçları sınırlı sayıda tekel ve kapitalist ulusun elinde toplanmıştır. Üretimin ve emeğin sosyal karakteri dünya çapında gelişme göstermiştir. Bunun genel koşulları olarak ulaşım ve iletişim küresel düzeydedir. Üretim araçları yetkinlik derecesine ulaşmıştır. Bunun daha ilerisi ancak komünist toplumda mümkündür. Gerçek gelişme, üretim araçları, toplumun ortak mülkiyetine geçtiğinde sağlanacaktır.

İnsanlık, bunu gerçekleştirecek gelişme evresine girmiştir. Hiçbir şey, toplumun özgürce serpilip gelişmesini engelleyemez. Bugüne dek, insanlık, maddi yaşamını sürdürmenin günlük kaygılarıyla hareket etti. Fakat girdiği yeni tarihsel gelişme ile yeni bir süreci başlatmış oluyor. Maddi yaşamın egemenliği, belli bir dönem daha varlığını sürdürecektir. Yeni bir yaşam, zorunluluğun gelişmesi temelinde serpilip gelişebilir.

İnsanlığın uzun ve büyük yürüyüşü maddi yaşamın belirlediği günlük kaygıların ötesine varmak için devam edecektir.

Burada gerçek özgürlük başlayacaktır.

Bu, insanlığın yeni bir gelişme basamağıdır.

BUGÜNKÜ DEVİRİM ORTAMI, ÖNCEKİLERDEN FARKLIDIR

Proletarya, kapitalizme karşı, açık ya da örtülü, yüzyıllarca süren iç savaştan geçti. İlk talepleri işgününün düşürülmesi, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve sonrasında ücret sorunuydu. Daha sonra, makineleşme ile birlikte, makinelerin parçalanması biçiminde gelişti. Makine onları işsiz bırakıyordu. İşçiler makinede kapitalist öz görüyorlardı. Emekçilerin sınıf mücadelesi genelleşti ve gitgide kapitalist sınıf egemenliğini yıkmaya yöneldi.

Kapitalist üretimin genelleştiği ve egemen olduğu her yerde, beraberinde bunalım da patlak verdi. Kapitalizmin, gelişimi sonucu bunalım, sistem bunalımına dönüştü. Sözü ettiğimiz, yalnızca ekonomik bunalımlar değil; bir bütün olarak toplumsal sistemin, kapitalizmin bunalımıdır. Sınıf çatışmalarının temelinde bunalım yatıyor. Kapitalizmin bunalımı ise, üretici güçlerle, üretim ilişkilerinin çelişkesine dayanıyor. Kapitalist üretimin temelindeki bu çelişki; tüm şiddetiyle, toplumun, aralarında uzlaşmaz çelişki ve karşıtlık olan sınıfları proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf çatışmasına yansıyor.

Toplumsal üretici güçlerin mutlak gelişme eğilimi, toplumsal üretim sürecinin bir zorunluluğudur. Kapitalist üretim, üretici güçleri sonuna kadar geliştirir. Fakat, üretici güçlerdeki bu mutlak gelişme eğilimi, toplumsal üretimin kapitalist biçimiyle sınırlı bir eğilim değildir, kapitalizmden sonra da yoluna devam eder. Kapitalist üretim

biçiminin ve üretim ilişkilerinin sınırları var, ama üretici güçlerin gelişmesinin sınırı yoktur. Üretici güçlerdeki bu mutlak gelişme eğilimi, ulus sınırını aşır, dünya pazarına doğru gelişme gösterir. Bu da, gelişmelerinin sınırı değildir. Üretici güçlerdeki mutlak gelişme eğilimi zorunlu olarak komünizme varır.

Kapitalizmde, toplumsal üretici güç-

Çatışma, üretimin toplumsal niteliği ve emeğin toplumsal karakteri ile ürünlere el koymanın (maletmenin) özel biçimi arasındadır. Emeğin toplumsal karakteri dünya çapında belirginleşmiştir. O halde bu çatışma, emeğin dünya çapındaki toplumsal (sosyal) niteliği ile bunun ürünlere el koyan belli bir kapitalist ülke ya da belli bir kapitalist güç arasındadır. Alanı ulusal değil, uluslararasıdır. Göğü fethetmeye çıkan uluslararası proletaryanın eylemleri, bu temeldeki çatışma tarafından tetikleniyor.

lerin gelişme eğilimi, üretim ilişkileriyle çelişkisi, kendini kaçınılmaz olarak bir bunalımla ortaya koyar. Aralarında ki çelişki genişleyip, derinleştikçe de, belirgin bir hal alır. Çelişkilerinin derinliği ve genişliği, sınıf çatışmalarının şiddetinde kendini gösterir. Demek ki kapitalizmin kendi yapısında bulunan çelişki ve karşıtlıklar ve bu temelde oluşan bunalım, bugünün sorunu değil, kapitalizmin ortaya çıkışıyla birlikte var. Ne var ki, başlangıçta üretici güçler, kapitalist sınıfın yönetimi altında gelişebiliyordu. Daha sonra görülen tipte bir çatışma yoktu. Üretici güçler gelişmelerinin önüne çıkan her engeli yıkarken ve sonuna dek gelişme gösterirken, kapitalist toplumsal biçimin kendisiyle çatışmaya girdi. Ve bu çatışma, uzun zamandır, toplumsal ilişkilerin tüm çehresini etkiliyor.

Büyük sanayinin gelişimiyle birlikte meydana gelen büyük mücadeleler, bu temelde açıklanamazsa, başka nasıl açıklanabilir? İç savaşlar, ayaklanmalar, devrimler hep bu temel üzerinde gerçekleşti. Yalnızca ulus düzeyindekiler değil, uluslararası çapta olanları da aynı temele dayanır. Kapitalizmin iç çelişkileri gitgide iyice uzlaşmaz hal aldı. Bu da, sınıf çatışmalarının nasıl keskinleştiğini açıklar.

Kapitalist üretim sürecinin, başlangıcında üreticinin kendi bireysel mülkiyetinde olan üretim araçları, giderek toplumsal üretim güçleri oldular. Toplumsal üretici güçler olarak tüm burjuva toplumun temsilcileri olan kapitalistler tarafından yönetilirler. Emek de toplumsal emek haline gelir. Bu süreç uluslararası düzeyde gelişim gösterir. Üretim araçları ve emeğin toplumsal karakteri söz konusudur artık. Bilimsel teknik ilerleme, emeğin toplumsallığını geriletmez, sanılanın tersine emeğin toplumsal karakteri, bilimin üretime uygulanmasıyla daha gelişir. Ve biz, bu gelişmenin hangi noktalara geldiğini görebiliyoruz.

Çatışma Dünya Çapında

Çatışma, üretimin toplumsal niteliği ve emeğin toplumsal karakteri ile ürünlere el koymanın (maletmenin) özel biçimi arasındadır. Emeğin toplumsal karakteri dünya çapında

belirginleşmiştir. O halde bu çatışma, emeğin dünya çapındaki toplumsal (sosyal) niteliği ile bunun ürünlerine el koyan belli bir kapitalist ülke ya da belli bir kapitalist güç arasındadır. Alanı ulusal değil, uluslararasıdır. Göğü fethetmeye çıkan uluslararası proletaryanın eylemleri, bu temeldeki çatışma tarafından tetikleniyor.

Toplumsal üretici güçler toplumsallıklarının tanınmasını istiyor. Üretimin bu toplumsal araçları, kapitalistlerin artı-değer elde etme sınırlarına, sınırlı amaçlarına sığmıyor. Kapitalizmin yapıldığı özgül koşullar, büyüyen araçlara dar geliyor. Toplumsal bir nitelik almış olan bu araçlar, toplumun ortaklaşa denetiminde, yani geniş toplumsal amaçlarla uyum içinde gelişebilir.

Olgunlaşan Çelişkiler

Kapitalistlerin bu noktada yapacakları fazla bir şey yoktur. Üretimin toplumsal niteliği, üretim güçlerinin toplumsal niteliği, kapitalistlerin gereksizliğini açığa çıkartmıştır. Onlar adına, üretimin denetim ve yönetim işlerini ücretli yöneticiler yapıyor. Toplumsal üretimin kapitalistler olmadan yapılabileceği ortaya çıkmıştır. Onlara son darbeyi tüm toplum adına, üretim araçlarına el koyacak olan proletarya vuracak.

Proletarya, topluma dışardan bir çözüm dayatmaz. Şeyler yaratılmaz, çözümlerini kendi içinde taşıyan şeylere ancak yeni bir biçim verirler. Kapitalist biçimlerle yapılan toplumsal üretim, daha yüksek bir toplumsal üretim biçimine dönüşecek gelişmenin çözümünü kendi içinde taşıyor.

Bu çözümü gerçekleştirecek devrimler, farklı koşullarda gündeme geldi. Sınıf mücadelesinin bugünkü nesnel koşulları önceki koşullardan farklıdır. Devrimleri zorunlu yapan kapitalizmin iç çelişkileridir ve bu çelişkilerin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Devrimler 19. yüzyılda ilk gündeme geldiğinde, sistemin iç çelişkileri tamamen olgunlaşmamıştı. Sistemin çözülüp, dağılmasına yol açan çelişkileri, sonuna dek olgunlaşmadan devrimleri gündeme getirdi. Bir devrime yol açması için, bu çelişkilerin tamamen olgunlaşması da gerekmiyor. Ekonomik nedenlerin yanında, toplumsal, politik başka nedenlerin üst üste binmesiyle de devrimler gündeme geliyordu. Önceki devrimleri bu temelde açıklamak gerekiyor. Bugün koşullar değişmiştir. Kapitalizm maddi üretimi geliştirdi. Bu gelişme, toplumsal biçimle gitgide derinleşen çatışmaya yol açtı. Bunun temelinde çelişkilerin derinleşmesi, genişlemesi var. Kapitalizmin iç çelişkileri her yönden gelişip, olgunlaştı. Bugün proletarya devrimleri, sistemin olgunlaşan çelişkileri temelinde gündeme geliyor. Bu anlamda devrimler, yeni bir toplumu kurmak için daha güçlü temellere sahiptir.

Daha önceleri tek tek ülkelerde devrimin şartları oluşsa da, dünyada aynı şartlar oluşmayabiliyordu. Bu ise, devrimi yapan halkın çok güç uluslararası koşullarda yol almasını getiriyordu. Bugün ise, kapitalizm tüm dünyada, bir sistem olarak kendi sonunu getiriyor. Ve devrimler her zamankinden daha uygun dünya ortamına sahip. Devrimler zincirleme gelişmelere yol açabilir. Aynı zamanda uluslararası birleşik karşıdevrimin korkunç şiddetiyle de karşılaşabilir. Her bakımdan şiddetli bir savaş olacaktır. Tarihsel koşullar proletaryanın kazanmasından yana.

C.DAĞLI

Seçim Aldatmacasını Aktif Boykotla Boşa Çıkaralım!

Yeni bir seçim süreciyle karşı karşıyayız. Kitleler karşısında her geçen gün güvenini iyice yitiren sermaye sınıfı, seçimlerle kendisine duyulan öfkeyi yumuşatma çabası içerisinde. Ama bunu gerçekleştiremediğini, yaşam pratiğimizden görebiliyoruz. Yine açlık, yoksulluk, işsizlik diz boyu, insan hayatı hiçe sayılıyor. Her yeni seçim, sermaye sınıfı için önceki seçimi aratan bir seçim oluyor. En son gerçekleşen genel seçimlerde de bu açıkça görüldü; seçmenlerin üçte birinden fazlası seçimleri boykot etti. Yani diyebiliriz ki; geniş kitlelerde sistemden, onun kurumlarından kopuş eğilimi, eskiye oranla kendini daha şiddetli hissettiriyor.

Devrimin genişliğini, derinliğini, yaygınlığını göstermek, kitlelerin sistemden kopuş sürecini derinleştirmek tam da böylesi bir dönemde hayati önem taşıyor. Bunun için emekçi sınıfların siyasete en yakın olduğu seçimler süreci çok iyi değerlendirilmeli. Ama bu, oportünistlerin, reformistlerin bahsettiği gibi seçimlere katılarak, bağımsız adaylar çıkararak veya buldukları bölgedeki "demokrat!" adayları destekleyerek değil, aktif boykot politikasını geliştirerek gerçekleştirilmeli.

Bizler de bu amaçla seçim faaliyetlerimize başladığımızı herkese duyuruyoruz. Faaliyetlerimizi hiçbir yasa ile sınırlamadan hareket ediyoruz. Aktif boykot da zaten böylesi bir politikadır.

Aktif Boykot Komiteleri olarak bütün emekçi halklarımıza çağırımızdır:

Sermaye sınıfının bizlere dayatmış olduğu seçimler sınıflar savaşımızın sertliğini yumuşatmaya, düzenden kopuş eğilimi yaşayan kitleleri düzene bağlamaya yarayan bir aldatmacadır. İster yerel seçim olsun, ister genel seçim, her ikisi de bu amaçlara hizmet etmektedir. Ufak tefek kırıntılar için enerjimizi boşa harcamayalım. Enerjimizi kesin kurtuluş için, devrim için harcayalım. Seçimler sürecinde kendi bağımsız devrimci sınıf politikamızla hareket edelim, seçimleri boykot edelim. Ama boykot tek başına yeterli değil. Aynı zamanda komitelerde örgütlenip burjuva iktidarını yıkmak için mücadeleye edelim, savaşı yükseltelim ve burjuvazinin bizlere dayattığı seçim aldatmacasını boşa çıkaralım.

**OY KULLANMA SANDIĞA GİTME!
ÇÖZÜM DEVİRİMDE SOSYALİZMDE!**

Aktif Boykot Komiteleri

Kamu Yönetimi Yasa Tasarısına Karşı EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

6 Mart günü, bir çok bölgeden Ankara'ya akın eden işçi ve emekçiler, Kamu Yönetimi Yasa Tasarısına karşı sloganlarıyla Ankara'nın sokaklarını inlettiler. Ağırlığını Türk-İş'e bağlı Yapı-Yol Sen sendikası tarafından oluşturulmuş

60 bin kişi, saatlerce Ankara'nın ana caddelerini özgürleştirdiler. Yapı-Yol Sen'in, Türk-İş'in eyleme katılmama kararı almasına rağmen eyleme böyle güçlü katılmış olması çok anlamlıydı. Bu, burjuva sarı sendikacıların işçi sınıfı ve emekçiler

üzerindeki etkilerini kaybetmeye başladıklarının en açık göstergesi. İşçi ve emekçiler, kendilerine vaat edilenlerle, burjuvaziyle pazarlık masasında konuşulanların aynı olmadığını bunca yıl yaşadıkları deneyimlerden biliyorlar.

6 Mart günü sabahın erken saatlerinde Hipodrom'da toplanan işçi ve emekçiler, daha pankartlarını açıp sloganlarını atmaya başladıklarında üzerlerindeki mahmurluğu atıp kavgaya hazır bir ruh haline bürünmüşlerdi. Bu kez gerçekten biçimin kemiğe dayandığı emekçilerin öfkeli bakışlarından anlaşılıyordu.

Mücadele Birliği, Hipodrom'da otobüslerden inildikten hemen sonra pankartını açtı ve sloganlarını atmaya başladı. Uzun süre yol

işçileriyle yan yana yürüyen Mücadele Birliği korteji, işçi sınıfı ve emekçilerin arasında olmanın, onlara onların diliyle hitap etmenin coşkusunu yaşadı. Bu arada, işçi ve emekçilerin geçtiği yolun üzerindeki bir köprüye Mücadele Birliği pankartı asıldı. Tüm emekçiler, Ankara eyleminin her safhasında Mücadele Birliği adıyla sıkça karşılaştılar. Daha sıhhiye meydanına girmeden dağıtılan bildiriler işçi ve emekçileri iktidar için savaşmaya davet ediyordu.

Alana da coşkulu bir şekilde düzenli kortejiyle giren Mücadele Birliği, sık sık "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasal İktidar Her Şey Emegün Olacak", "Seçim Değil Devrim", "Sandığa Gitme Seçimleri Boykot Et", "Yaşasın Devrimci Emekçi Komiteleri", "Yaşasın İşçilerin-Emekçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Halkların Devrimci Kübaşı", "1 Mayıs'ta Taksime" sloganlarını hep bir ağızdan gür bir şekilde attı.

Miting boyunca Deniz Gezmiş yoldaşın büyük bir resmi önünde taşındı. "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganı tüm emekçilerin dikkatini özellikle çekti. Yine miting boyunca DÖB'lü öğrencilerin taşıdığı DÖB pankartı Denizlerin devrimci mirasını yaşatıldığını gösteriyordu. DÖB'lü öğrenciler sık sık "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" sloganını attılar. Genç öğrenciler, Denizlerin başeğmez yoldaşları olduklarını coşuklarıyla gösterdiler.

Mitingin her anında, leninist tutsaklar yoldaşlarıyla birlikteydiler. "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürececek Zafere Kadar", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" sloganları sıkça atıldı. Yine Mücadele Birliği Platformu olarak, Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda Ölüm Orucuna destek amaçlı açlık grevini sürdüren TAYAD'lı aileler ziyaret edildi. Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)'nden bir işçi TAYAD'lı ailelerin eylemlerini desteklediklerini anlatan bir konuşma yaptı. Mücadele Birliğinden bir arkadaşımız da ailelere Ölüm Orucu Eylemini şu anda iki siyasi yapının sürdürdüğünü, TKEP/Leninist davasından Remzi Aydın'ın Tekirdağ F Tipi cezaevinde Ölüm Orucu Eyleminde olduğunu ve eylemin zindanları yıkıp zaferi kazanana kadar devam edeceğini söyledi.

Ankara mitingi başladığı gibi görkemli bir şekilde sona erdi. Mitingin bitiminde herkes bayraklarını ve pankartlarını toplayıp alandan ayrılırken Mücadele Birliği daha önceki Ankara eyleminde de olduğu gibi pankartı ve kızıl bayraklarıyla, düzenli kortejiyle ve sloganlarıyla alandan ayrıldı. Ankara sokakları yarım saat boyunca Mücadele Birliği'nin sloganlarıyla inledi. Yürüyüş boyunca korteje dışarıdan katılımlar oldu ve hep bir ağızdan coşkuyla sloganlar atıldı.

Yoğun kar yağışı altında biten eylem, hafızalarda işçilerin, emekçilerin mücadele birliğinin giderek büyüdüğünü ve devrimi yürütüğünü bıraktı. □

EMEKÇİ KADINLAR ÖZGÜRLÜK İÇİN DEVİRİME!

1910 yılından itibaren 8 Mart dünyanın her yerinde emekçi kadınların özgürlük, mücadele ve kavgaya günü olarak kutlanıyor.

Kapitalist toplumda kadın cinsiyet ezilmekte, ikinci sınıf insan muamelesi görmekte. Kadının ezilen cins konumuna düşürülmesi özel mülkiyet ve sınıflarla birlikte ortaya çıkmıştır. Günümüzde kimi darkafalılar bu gerçeğin üzerinden atlayarak sadece “kadının kurtuluşu” temelinde hareket edilmesini gerektiğini savunuyor. Bu feminist düşünce kimi zaman sosyalist çevrelerde de etkin olabiliyor. Oysa kadının ezilmesi sınıflar ve üretim araçlarının özel mülkiyetinin ortaya çıkmasıyla doğduğuna göre, sınıfların ortadan kalkmasıyla da ortadan kalkacaktır. Bu açıdan “kadının kurtuluşu” mücadelesi sınıfların ortadan kaldırılması mücadelesine, sosyalizm mücadelesine bağlanmak zorundadır. Bu mücadele ise sınıfsal bir mücadeledir; emekçi kadınların erkek kardeşleriyle birlikte yürütecekleri bir mücadeledir. Bu açıdan bir burjuva hareket olan feminizm, özünde emek cephesini parçalamayı hedefleyen gerici bir akımdır.

Biz Mücadele Birliği olarak bu yılki 8 Mart mitingine katılmak üzere 7 Mart Pazar günü Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'na gittik. “Emekçi Kadınlar Özgürlük İçin Devrime” sloganı yazılı olan Mücadele Birliği imzalı pankartımız arkasında ellerimizde kadın devrim savaşçılarının resimleri, kızıl bayraklarımız ve üzerinde devrimci önder Che Guevera'nın resmi olan pankartımızla kortejimizi oluşturduk ve yürüyüşe geçtik. Kadın ve erkek emekçilerden oluşan kortejimiz arama noktasına geldiğinde, polis bir arkadaşımıza saldırdı ve gözaltına aldı. Gözaltına müdahale etmek ve polisin el koyduğu eşyalarımızı almak üzere arama noktasına geri döndük. Polis insanlarımızı coplarıyla saldırmaya başlayınca, yüz kişilik kitle taşlarla ve sopalarla polise karşı-

lık verdi. Çıkan çatışma sonrası dağılmadık ve “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz”, “Faşizme Karşı Silah Başına” sloganlarını atmaya başladık. Diğer devrimci gruplar “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganları atmaya başladılar. Tertip Komitesi'yle yaptığımız görüşmede, gözaltına alınan arkadaşımız bırakılmadan hiçbir yere ayrılmayacağımızı belirttik. Ulaşmaz devrimci tavrımızdan vazgeçmeyeceğimizi anlayan polis, arkadaşımızı serbest bırakmak zorunda kaldı. Arkadaşımızı sloganlar eşliğinde karşılayıp, yürüyüş kolunda yerimizi aldık.

Kendilerine 8 Mart'ın organizasyonunu biçmiş olan feministler devrimcilerle aralarına bir bant çekip erkekleri diğer tarafa geçirmeyeceklerini söylediler. Bir çok devrimci-demokrat çevreyle yaptığımız görüşmelerde Tertip Komitesi'nin bu kararını onaylamadığımızı ve alana girişte engellenerek toplu bir şekilde alana gireceğimizi söyledik. Görüştüğümüz tüm arkadaşlar “biz de aynı şekilde davranacağız” dediler, böylece kararımızı ortaklaştırmış olduk. “Yaşasın 8 Mart Yaşasın Sosyalizm”, “Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek”, “Kadın Erkek El Ele Yürüyoruz Devrime”, “Kadın Tutsaklar Onurumuzdur”, “Zindanlar

Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”... sloganlarını atarak yürüyüşe geçtik. Alana geldiğimizde feministler ve onlarla ortak karar alan bazı çevreler, yine kendilerini tüm kitleden ayırmış ve aralarına erkekleri almayacaklarını söylüyorlardı.

Ne ilginçtir ki alana geldiğimizde, Tertip Komitesi'nin kararını bizimle birlikte onaylamayan bazı çevreler, sadece kadınlardan oluşturdukları kortejlerini alana sokmuşlardı, bazılarıysa zinciri geçmeyecek miting alanından ayrılmışlardı.

Bizler “Kadın Erkek El Ele Yürüyoruz Devrime” sloganını atarak, tüm emekçilere “1 Mayıs'ta Taksime Devrime Özgürleşmeye” çağırısı yapıp eylemimizi sonlandırdık. Ve bizler bir kez daha haykırıyoruz; “Kadının Kurtuluşu Emekçilerin Kurtuluşuyla Olacak” □

SEÇİM DEĞİL DEVİRİM

İster genel olsun, ister yerel, ne zaman seçimler, halkın gündemi-ne sokulacak olsa, “ortalama sol”, sandıkları kutsama telaşına düşüyor. Özellikle yerel seçimlerde bu çok daha böyledir; çünkü, bu seçimlerde beklentiler daha çok artıyor ve somut bir hal alıyor. Artık iş, sıklıkla söylenen, “sosyalizmin propagandasını yapmak amacıyla seçimlerden yararlanmak”tan da çıkıyor ve doğrudan bir belediyenin ya da bir muhtarlığın ele geçirilmesi yarışına dönüştürülüyor. Bunun için, “şeytanla bile pazarlığa girmek”ten kimse rahatsızlık duymuyor ve iş, çeşitli burjuva partilerle seçim ittifakı yapmaya kadar vardırılıyor. SHP, CHP gibi burjuva partilerle ittifak arayışına giren “ortalama sol”, körle yatanın şaşı kal-kacağını tamamen unutmüş görülüyor. A-dı ister “seçim ittifakı”, isterse “demokratik güçbirliği”, isterse başka bir şey olsun, fark etmiyor. Burjuva partilere kapıları aralayanlar, bile bile lades demiş oluyorlar. Elbette ki, bu sadece burjuvazi ile şu ya da bu düzeyde işbirliği yapan siyasi yapı-lara zarar verecek olsaydı, kimsenin diyebileceği bir şey olmazdı. Biz, bataklığa gitmek isteyenlerin, bu konuda ısrarcı olanların elini bırakırdık, olur biterdi. Dile-yen dilediğiyle dilediği yere gitmekte öz-gür olurdu; ama durum sadece bundan mı ibaret? Somut konuşacak olursak, önü-müzdeki 28 Mart yerel seçimlerine SHP gibi burjuva partilerle ittifak halinde ve hatta onun çatısı altında girmeyi planla-yan sosyal reformistler ve ulusal hareket, aynı zamanda kötü bir anlayışın da yer etmesine aracı oluyorlar. 91 yılında hükümet ortağı olan, o yıllar boyunca Kürt

halkına karşı yürütülen bütün imha ope-rasyonlarında imzası bulunan, işçi sınıfı ve emekçilere karşı sürdürülen iç savaşın uygulayıcılarından biri olan SHP gibi burjuva bir partinin bu şekilde aklanacak olu-şudur söz konusu olan. Tıpkı para aklama merkezlerinde kara paranın aklanıp piya-saya sürülmesi gibi, burada da eli kanlı burjuva partilerin allanıp pullanıp halkla-rımıza sunulmasıdır... Bunun daha da ile-risi, yığınların devrimci dönemlerde u-mutlarını kestikleri burjuva partilerin ihya edilmesi, söz yerindeyse, mevta haline gelmiş partilerin diriltilmesi, tarihin çöp-lüğünde işe yarar bir şeylerin aranmasıdır.

Yerel Yönetimler: Eski Hastalık

Eskiden beri solda, yerel yönetimlerin ele geçirilmesi, sosyalizm mücadelesinde bir mevzi elde etmek olarak değerlendirili-yor. 12 Eylül öncesinde Mehdi Zana'nın Diyarbakır Belediye Başkanı, Terzi Fikri (Fikri Sönmez)'in Ordu/Fatsa belediye başkanı olması gibi. Bugün hala övünge-likle bunların ne kadar önemli işler yaptık-ları anlatılıp durulmaktadır. Sadece görü-nene takılanlar için buralarda belediye başkanlığının ele geçirilmiş olması, kü-çümsenecek bir şey değildir. Sol hareket-lerin ne kadar geniş bir kitle tabanına sa-hip olduğunu gösteriyor. Peki bunların da-ha öte bir anlamı olmuş mudur? Bunlar birer özyönetim deneyimi olarak değeren-dirilip bugüne ışık tutabilirler mi? Her şeyden önce tekelci kapitalizmin ekono-mik ve toplumsal olarak tam egemenliğini sağladığı günümüz koşullarında yerel yö-netimleri ele geçirmiş olmak, kapitalizme

karşı mücadelede bir sıçrama noktası, bir mevzi olarak değerlendirilebilir mi? Bu soruya olumlu yanıt vermek mümkün de-ğildir. Sadece birkaç ilin ya da ilçenin be-lediye başkanlıkları değil, büyük çoğunlu-ğun belediye başkanlıkları alınmış olsa bi-le, merkezi iktidar aygıtı yıkılmadan ne bunların yaşama şansı vardır, ne de var o-lan sınırların ötesine geçebilme şansı. Bu koşullarda yapılsa yapılsa belediyecilik hizmetleri yapılır ki, bugün bile bu mer-kezi iktidarın bütçe planlarına bağlıdır. İs-tedikleri anda istedikleri belediyeyi ekono-mik anlamda yıkıma uğratabilirler.

Devrimin Büyük Çıkarlarının Küçük Çıkarlara Feda Edilmesi

Marx, Fransa'da Sınıf Savaşmaları ki-tabında, “genel oy sistemi”nden bahseder-ken, bunun “devrimci bir dönemde”, “hal-ka verebileceği tek şey”in, onu “olgunlaş-ma okulundan geçirmesi” olduğunu söy-lüyor. Bugün içinde bulunduğumuz koşul-larda yığınlar bu “olgunlaşma okulu”ndan defalarca geçmiş bulunuyorlar. İçinde bu-lunduğumuz devrimci koşullarda, burjuva partilerin umudu kesmiş olan işçi sınıfı ve emekçilere her ne amaçla olursa olsun, sandığı göstermek, onların birikmiş enerji-sini boşaltmak, daha önce defalarca yü-rünmüş olan yolda onları yeniden yürüt-mek, oyalamak demektir. “Genel Propa-ganda” düşüncesiyle sosyalist adaylar çı-karmak da aynı anlayışa hizmet eder. Devrimci bir dönemde yığınlar devrimci bir ayaklanma için örgütlenecek, hazırla-nacak yerde, onların yüzünü sandığa çe-vmek, devrime verilebilecek en büyük zarardır. Şöyle bir düşünün, bugün oy vermediği için kendisinden para cezası al-ılmayacağını bilse kaç kişi sandık başına gider ki? İnsanlar öyle büyük ekonomik sıkıntılar yaşıyorlar ki, seçime katılmaya-cakları için kendilerinden alınacak para-nın hesabını yapıyorlar. Hiçbir burjuva partinin bir diğerinden farkı olmadığını bildikleri ve kendilerini birkaç yıllığına yönetecek olanların her zaman sermaye-nin çıkarlarına hizmet ettiğini bildikleri halde, sandık başına gittiklerinde oy kul-lanıyorlar.

Elbette bu durumun ortaya çıkmasın-da esas sorumluluk, yığınlara sandık başı-na gitme çağrısı yapanlara aittir. Her ne gerekçeyle olursa olsun, yığınlara, yüzle-rini devrime dönmeleri propagandası yap-mayıp, onlara sandığı gösterenler, tam da burjuvazinin istediği gibi sokakları boşal-

“Dergimizin Her Sayısı, Ekmek, Hava ve Su Kadar İhtiyaç...”

Değerli Mücadele Birliği Okurları ve Emekçileri,

Hepinize Avrupa'dan kucak dolusu selamlar. Avrupa'nın çürümüş ve yoz ortamında dergimizin her sayısı bizlere yeni bir umut ve mücadele azmi ulaştırıyor. İnsanın yaşaması için gerekli olan ekmek, hava ve su kadar ihtiyaç olduğunuzu yazmak, sanırım abartı olmayacaktır. Dergimizin yiğit emekçilerini bu çabalarından dolayı yürekten kutlarız.

Devletin yani egemen sınıf burjuvazinin emekçiler ve ezilen Kürt ulusu üzerindeki baskı aracı olan devletin azgınca terörüne rağmen; dergimizin yayınının sürekliliğini koruması, sistemi kendilerinin en güvendiği silahları kadar korkutuyor ve korktukça da saldırganlaştırıyor. Ama korkmakta haklılar.

Dergimiz ortalama solun kitleleri seçim için sandığa çağırılmalarının aksine, emekçileri ve ezilen Kürt ulusunu devrimle çağırıyor. Egemenleri kudurtup saldırganlaştıran da, dergimizin gösterdiği siyasal iktidar hedefidir.

Ortalama sol hareketin, değil bilinçli işçilerin, sıradan insanların bile umudunu kestiği parlamentoyu, sandığı işaret etmeleri, yeni belirledikleri ya da keşfettikleri bir politika değil, aksine uzun yıllara dayanan düşüncenin olgunlaşmış halidir.

Bugün, kendilerinin de burjuva yasalci reformist düzen partisi diye eleştirdikleri gruplar, bir günde bu duruma geldiler. Devrimci bir parti gözünü yasalığa diktiğinde, kendi tabanını buna ikna etmesi zaman alacaktır. Onun içindir ki, söylemek istediklerini kendi kitleleri ve kamuoyuna alıştırma söylemek. Biz söyleyeceğimizi açık yüreklilikle söylüyoruz. Seçim değil, devrim derken şunun bilincindeyiz. Türkiye ve Kürdistan'da bütün belediye başkanlıklarını alsalar, parlamentoyu kendi milletvekilleriyle donatsalar da üretim araçlarının özel mülkiyetini ortadan kaldırmadan; faşist orduyu, polisi, silahlı müfrezeleri dağıtmadan; faşist devleti tüm kurum ve kuruluşları ile tarihin çöplüğüne atmadan emeğin sömürden, halkların kölelikten kurtuluşu gerçekleşemez. Yazımızı Lenin'in deyimi ile bağlayacak olursak, “Bir çift kör göz, görmek istemeyen bir çift gözden daha kör değildir.” Oy vermeye koşan ortalama solun aksine, emekçiler ve ezilen halklar devrim yolunda ilerleyeceklerdir. Seçimler, burjuvaziye yeni bir soluk; devrim emekçilere ve Kürt halkına özgürlük getirecektir.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Y.E. Mücadele Birliği Okurları/Stuttgart

tıp, devrimci eylemlerin tansiyonunu düşürenlerdir. Marx, 19. yüzyılda yığınlar bir ayaklanmaya girişmeye hazırlarken onlara sandığın gösterilmesine ilişkin şu değerlendirmeyi yapıyordu: “...halkın tansiyonu düşürülüyordu; halk, devrimci zaferler yerine yasal zaferlere alıştırılıyordu” diyor. Bugün sosyal reformistlerin ve oportünistlerin yaptıkları bundan başka bir şey değildir.

Son hazırlanan Kamu Reformu Yasa Tasarısı'nın sosyal reformist ve oportünist yapıların “yerel yönetimler” üzerinde daha büyük planlar hazırlamasına vesile olacağı açık. “Yerel Yönetimler”i ele geçirmenin yönetsel olarak bir olanak taşıyacağını düşünen ortalama sol, bu nedenle tüm ilkeleri bir yana bırakarak, kendisini seçim gündemine endeksliyor. Ve yüzünü devrimci eylemlere çevirmiş yığınlar da, sinekten yağ çıkarma hatırına sandık başına gitme çağrısı yapıyor. Yapılan, devrimin büyük çıkarlarının küçük çıkarlara feda edilmesidir. Bir belediye yönetiminin ya da muhtarlığın sosyalistlerde yahut çok kullanılan tabirle söylersek “demokrat kişiler”de olması belki bir takım avantajlar sağlayabilir ama bu asla devrimin büyük çıkarlarının feda edilebileceği şeyler olmayacaktır.

Aktif Boykot

Proletaryanın devrimci sınıf partisinin yerel seçimlerdeki politikası aktif boykot olmalıdır. Leninistler, politikaların değişmez kalıplara göre değil, somut durumun somut tahliline dayanırlar. Yerel seçimler için aktif boykot çağrısı yaparken amacımız, yığınların düzenden kopuşunu hızlandırmak, onları asıl gündemlerine yöneltmektir. İşçi ve emekçi yığınların asıl gündemleri devrimdir. Onlar, köklü sorunlarını ancak bir devrimle çözebilirler. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimin nesnel koşullarının olgunlaştığı bir dönemde, boykot politikasını aktif bir şekilde hayata geçirmelidir. Bunun için kitlelerin arasına gitmeli, onların sorunlarını ancak bir Geçici Devrim Hükümeti'nin çözebileceğini propaganda etmeli ve Geçici Devrim Hükümetinin programının onlara sunduğu şeyleri somut olarak ortaya koymalıdır. Mahallelerde, semtlerde, fabrikalarda, okullarda, ulaşabileceğimiz herkese ulaşmalı ve önümüzdeki yerel seçimleri neden boykot etmeleri gerektiğini anlatmalıyız. Aktif boykot için tam anlamıyla bir kampanya yürütmeliyiz. Ev ev dolaşarak insanlara boykot çağrısı yapmalı, onların kafalarını açmalıyız.

Aktif boykot, yığınları devrim için harekete geçirme politikasıdır. Ve günümüzde, tek devrimci tutumdur.□

HAİTİ'DE ABD PATENTLİ DARBE

Karayip Denizi'nde Dominik Cumhuriyeti ile birlikte bir aday oluşturan Haiti'de, bir süredir devam eden çatışmalar, en sonunda ABD'nin, devlet başkanı Jean Bertrand Aristide'yi ülkeden zorla çıkarmasıyla yerini sessiz bir bekleyişe bıraktı. Aristide'nin 29 Şubat'ta ABD askerleri eşliğinde başkanlık sarayını terk ettiği söyleniyor. Pentagon'a ait bir yolcu uçağıyla, kendisini kelepçelenmiş hissederek Orta Afrika Cumhuriyeti'ne götürülen Aristide, burada yaptığı açıklamada ABD'yi kendisini zorla kaçırmakla suçladı; ayrılmayı reddetmesi halinde "ülkeyi kan gölüne çevirecekleri" tehdidinde bulduklarını söyleyen Aristide, bunun bir darbe olduğunu söyledi.

Bir süredir Aristide yanlıları ile ABD'nin destekleyip yönlendirdiği "isyancılar" arasında kıyasıya çatışmaların yaşandığı Haiti, eski bir Fransız sömürgesi. 19. yüzyılın başında bağımsızlığını ilan eden ülke, o günden bu güne 30 kadar darbe yaşamış. En son 1986'da diktatör Duvalier'in ülkeden kovulması sonucu, Aristide, ki kendisi eski bir rahip, ülkeye kilisenin başına geçti. Radikal bir söyleme sahipti. Daha sonra Lavalas (Çığ) adlı bir hareket başlattı. Bu süreç, onu 1990'da devlet başkanlığına taşıdı. Başkan olduktan 1 yıl sonra ABD destekli bir darbeye karşılaştı. Ve ABD'ye sürgün edildi. Bu esnada ülkede kalan Lavalaslılar katledildiler. Aristide o yıllarda halk arasında "yoksulların savunucusu" olarak biliniyordu ama ABD'nin dayatmaları karşısında IMF reçetelerini kabul etti. Maddi serveti tam da bu yıllarda devasa boyutlara ulaştı. Aristide ülkeye geri döndükten sonra 2001 yılının Şubat ayında yapılan seçimlerde %92 oyla devlet başkanı oldu. Aristide, Haiti'nin bugüne kadar seçimle iktidara gelmiş tek devlet başkanı olarak biliniyordu. Son zamanlarda Küba ile ilişkileri geliştirme çabasında olan Aristide, ülkede özelleştirmeler karşısında ayak diyor, emperyalizmin ekonomik ilhak politikalarına cepheden olmasa da karşı çıkıyordu.

Haiti, 8 milyon nüfuslu bir ülke ve bu nüfusun yaklaşık %85'i işsiz. İşte Haiti'de bugün en gerçek olan şey budur. Halkın Aristide yanlısı ya da karşıtı olmasından çok, asıl önemli olan yüzbinlerce insanın karının nasıl doyacağı, açlığın nasıl ortadan kaldırılacağıdır. Aristide karşıtları bugüne kadar ABD tarafından desteklendiler ve USAİD gibi namı meşhur kuruluşlardan maddi yardım aldılar. Yoksa, kendilerine Duvalieristler denilen, Haiti'yi 20 yıl boyunca en terörist yöntemlerle yöneten bir haredanın yandaşları, böyle bir gelişmeye yol açamazlardı.

ABD'nin faşist yönetimi, artık tüm dünya üzerinde yaptığı bu türden darbelere, kitleler halinde yandaş bulma yoluna gidiyor. ABD, yaptığı karşı-devrimlere kitle desteği bulmaya özel bir önem atfediyor. Böylece dünyanın neresinde olursa olsun, ABD eliyle gerçekleştirilen bu tür müdahaleler, sanki tepeden inme değilmiş de, tabandan gelen bir hareketin zorunlu sonucuymuş gibi yansıtılıyor. Bu bize faşizmin her zaman kendisine bir kitle tabanı yaratma ihtiyacı duyduğu olgusunu anımsatıyor. Gerek Nazi faşizminde, gerek

Mussolini, gerekse de Franko faşizminde olsun, faşizm her zaman kendisine bir kitle tabanı oluşturmuştur. Şimdi ABD'nin faşist yönetimi, benzer bir rota izliyor; başlattığı 3. Dünya Savaşı'nda savaştığı güçlere karşı işbirlikçilerin yanı sıra, paralı uşaklarını da devreye sokuyor. Daha önce Yugoslavya'da yaptı bunu; Gürcistan'da yaptı; Irak'ta yapmaya çalıştı. Haiti'deki kanlı çatışmalar da gösteriyor ki, ABD bu politikayı burada da hayata geçirdi. Yüzlerce insanın katledilmesi pahasına ABD tekelleri kendi karları için tarihin tüm egemenlerinin aşağılık mirasına sahip çıkmadan edemezlerdi.

Haiti'de "muhalifler", gerçekleşen bu olaylara "devrim" diyorlar. Haiti'de olanların devrimle hiçbir alakasının olmaması bir yana, tamamen ABD politikalarına hizmet eden gerici bir harekettir. Ve bu gerici hareketin sonucu olarak, Haiti'de devlet başkanı, ABD yanlısı Boniface Alexandre oldu. "İsyancı"ların lideri ise, Aristide'in apar topar kaçırılmasından hemen sonra Haiti'ye gönderilen ABD işgal gücünü olumlu karşıladıklarını bildirdi. Bu arada BM Güvenlik Konseyi de, Haiti'ye uluslararası askeri güç gönderme kararı aldı. ABD'nin Konsey kararını beklemeden adaya asker çıkarması da bundan sonra ABD-BM ilişkilerinin nasıl süreceğini göstermesi açısından önemli. ABD, artık dünyanın istediği bölgesine, istediği zaman müdahale etme yetkisini kendisinde görüyor. Bundan sonra Irak'taki gibi zaman kaybetmeyeceği de anlaşılıyor. ABD, darbenin hemen ertesinde Haiti'de bir "Seçkinler Konseyi" kurulması gerektiğini açıkladı. Bu yeni müdahale doktrini, 3. Dünya Savaşının nasıl bir seyir izleyeceğinin ipuçlarını taşıyor. Açık ki, ABD'nin tüm dünyayı karşısına alan saldırları, halkların büyük nefretini ve öfkelerini üzerine çekecektir. Ve şimdi dünya üzerinde istediği gibi at oynatıyormuş gibi görünen ABD'nin karşısına Irak gibi örnekler daha sıklıkla çıkacaktır.

Haiti'nin bunlardan biri olması her an mümkündür. Ancak, Haiti halkı, hem ABD emperyalizmine, hem de kendi işbirlikçilerine karşı savaşıyor bunu başarabilir.

Haiti örneğinden yola çıkarak söyleyebiliriz ki, herhangi bir ülkedeki olayların gelişim seyrini tahlil ederken, hemen ilk görünenden yola çıkarsak, olayları son nedenine kadar irdelemezsek, doğru sonuçlara varamayız. Bizim bakacağımız asıl yön, işçi sınıfı ve emekçilerin eyleminin yönü olmalıdır.

Haiti, elbette tüm Latin Amerika'ya yayılmış devrim atmosferine girecektir. Ve bunu, tamamıyla proletaryanın tüm dünya üzerinde burjuvaziye karşı verdiği sınıf savaşımının bir bileşeni olarak başaraacaktır.□

İSYAN VE DEVRİM AYINDA EMPERYALİZME

VE KAPİTALİZME KARŞI

DEVİRİMCİ KİTLE EYLEMLERİNİ YÜKSELTELİM

Dünya, bir süredir büyük bir değişim sürecine girmiş bulunmaktadır. Bu büyük ve hızlı değişim tartışma götürmeyecek bir gerçektir. Sadece uluslararası diplomasi trafiğini izlemek bile, değişimin çapı ve hızı konusunda bir fikir edinmeye yeter. Bu değişimin merkez noktalarından biri, belki de en önemlisi, Ortadoğu'dur. Latin Amerika, Afrika ve Kafkasya ülkeleri Ortadoğu'yu izlemektedir. Gün geçmiyor ki, bu kıtalarda büyük toplumsal olaylar gerçekleşmesin.

Irak'ın işgali ve süren direniş Ortadoğu'daki değişimin en somut, gözle görüldür. ABD emperyalizminin, yandaşlarıyla birlikte Irak'ı işgali Ortadoğu'da I. Ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşları sonrasında emperyalistlerin güç ilişkilerine göre kurulan düzenin tüm taşlarını yerinden oynattı. Türkiye, bu gelişmeden payını alan ve alacak olan ülkelerin başında geliyor. Daha şimdiden, bağımsız bir Kürdistan'ın kurulabileceği düşüncesi faşist devletin üzerine bir kabus gibi çöküyor. Onun için TC'nin dış politikalarını endekslediği sorunların başında G.Kürdistan'daki gelişmeler geliyor. G.Kürdistan'da bağımsız ya da federe bir Kürdistan'ın kurulabileceği ihtimali ve bunun K.Kürdistan üzerindeki etkileri TC'nin bu sefer iç politikalarını endekslediği bir başka sorun oluyor. Kısacası, TC, içerde ve dışarda attığı ve atacağı her adımda Kürdistan konusunu temel etken olarak hesaba katıyor. K.Kürdistan'da Kürt halkı üzerinde yoğunlaşan baskıların ve oynanan oyunların ilk ve en önemli nedeni bu.

Ortadoğu'da taşlar yerinden oynamıştır. Bu süreci başlatan ABD emperyalizmi, sadece Ortadoğu'da değil, bütün dünyada yeni güç ilişkilerine uygun yeni bir paylaşım peşindedir. Almanya, Fransa gibi Avrupalı rakipleri karşısında kendini çok güç-

lü hissedilen ABD, Latin Amerika'dan Afrika'ya, Ortadoğu'dan Kafkasya'ya kadar her yerde yeniden paylaşımı dayatıyor. Emperyalist devletlerle rekabetinde ABD emperyalizmi, nükleer güç ve silah üstünlüğünü bir koz olarak kullanmaktadır. Başka bir ifadeyle ABD, emperyalistler arası rekabetle, sadece ekonomik gücüne değil, hatta ekonomik gücünden çok silahlı gücüne güvenmekte; bu güce dayanarak rakiplerine boyun eğdirmeye çalışmaktadır. Irak Savaşı ve Irak'ın işgali sırasında emperyalistlerarası bu ilişki biçimi tüm yönleriyle su yüzüne çıkmıştır.

Şimdi hem dünya ezilen halklarına karşı hem de rakip emperyalistlere karşı ABD'nin yeni bir saldırısıyla karşı karşıyayız. ABD emperyalizminin açıkladığı "Büyük Ortadoğu Planı" bu saldırının addır. Türkiye'de burjuva çevreler, ABD'nin bu saldırısını, Fas'tan Pakistan'a kadar çok geniş bir coğrafyada, ülkelerin demokratikleştirilmesi, özgürleştirilmesi, modernleştirilmesi çabası olarak propaganda etmeye çalışıyorlar. Burjuva çevrelere göre, ABD'nin amacı, dine dayalı ya da totaliter rejimleri yıkarak yerine, "demokratik yönetimler" getirmektedir. C. Rice, Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanı, bu yalan propagandayı su sözlerle dile getiriyor: "*ve biz*" diyor bu yalancı kadın "*Ortadoğu'da değerlere, adetlere, serbest kurumlara ve adil düzeni hak edenlere, basın özgürlüğüne, din serbestisine, kadınlara saygıya, devlet gücününün sınırna, ülkelerinde ekonomik imkanların gelişmesine inananları seçip, birlikte çalışacağız*"

Bu yalan makinesinin sözlerindeki tek doğru, müdahale edebilecekleri ülkelerin yeni yöneticilerini kendilerinin "seçip birlikte çalışacakları" sözdür. Irak Savaşı'nı ve işgalini gerekçelendirmek için bütün dünyaya kitle imha silahları konusunda nasıl yalan söyledilerse, şimdi de başka ülkeleri iş-

gal için başka yalanlar söylemekte. "Büyük Ortadoğu Planı"nın Batı Afrika kıyılarında Pakistan, hatta Güney Doğu Asya ve Kafkasya'ya kadar uzanan çok geniş coğrafyada bulunan devletlerin, "demokratikleştirilmesiyle" ilgisi yoktur. Bu plan, gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden ayrı olarak, yeni bir paylaşım planıdır ve bu kadar geniş coğrafyadaki ülkelerin ekonomik ilhakını sonuna kadar uzandırmayı hedeflemektedir. ABD emperyalizmi, bu amacını farklı ülkelerde farklı biçimlerde gerçekleştirmektedir. Örneğin Irak'ta doğrudan işgal yoluna başvururken, Haiti örneğinde gördüğümüz gibi, başka ülkelerde, yıpranmış eski işbirlikçilerinin yerine, yeni ve daha uşak ruhlu işbirlikçileri getiriyor. Dün Gürcistan buna örnekti, bugün Haiti... Fakat, biçim ne olursa olsun amaç aynıdır: Bağımlı ülkelerin ekonomik ilhakını sonuna kadar vardırarak.

Bunun anlaşılabilir nedenleri var. ABD emperyalizmi, burjuva çevrelerin yutturmaya çalıştıklarının aksine, en güçlü dönemini değil, sıçramalı çöküş sürecini yaşıyor. Sadece ABD emperyalizmi değil, bütün bir kapitalist emperyalist sistem, tarihsel sürecinin sonuna gelip dayanmıştır. Kapitalizm, bütün dünyada sosyalizm için uygun koşulları yaratmıştır. O, artık, üretici güçlerin gelişimi önünde bir engeldir ve üretici güçler bu engeli ortadan kaldırmak için, dünyanın her yerinde kapitalizme karşı saldırı halindedir. Bu, insanlık tarihinde "Yeni Evre"dir. Dünyanın her yerindeki büyük çalkantıların, hareketliliğin maddi temeli, insanlığın bu yeni evreye geçiş çabasıdır.

ABD emperyalizmi kendi öz durumu hakkında açık bir fikre sahiptir. ABD ve aslında bütün emperyalist-kapitalist sistem, sıçramalı çöküş sürecinde olmanın saldırıganlığıyla davranıyor. ABD emperyalizmi, nükleer ve kitle imha silahlarına sahip ol-

manın avantajını, kendi çöküşünü durdurmak, elinden kaçırdığı dünyayı yeniden avuçlarının içine almak için kullanıyor. Bu nedenle, kendi açısından bir dünya savaşını başlatmıştır. Bu savaşla ilkin dünya emekçi halklarını hedefliyor. İkinci olarak ise emperyalist rakiplerine boyun eğdirmeyi, onlara kendi koşullarını kabul ettirmeyi amaçlıyor. Irak Savaşı ve işgalinde bu iki yönü bir arada gördük. Bir yandan Irak halklarını kırimdan geçirip petrol ve diğer zenginliklere el koyarken, diğer yandan emperyalist rakiplerini silahlı gücüne dayanarak susturdu. Şimdi, benzer politikayı çok geniş bir coğrafyada yer alan ülkelere uygulamak istiyor.

Türkiye Sürecin Neresinde

Türkiye ile ABD arasında sıklaşan diplomasi trafiği, aslında bu sorunun yanıtını veriyor. ABD'ye zaten çok yönlü bağlı olan Türkiye, özellikle son iki yılda kendini tümüyle ABD'ye teslim etmiştir. "1 Mart Tezkeresi" kimseyi yanıltmasın. Ufak-tefek yol kazaları dışında ABD-Türkiye ilişkileri daima "iyi" gitmiştir. Son iki yıl ve özellikle de son aylarda bu konuda önemli bir gelişme sağlanmıştır. Gelişmenin özü ve özeti, Türkiye kendini tümüyle ABD'nin kollarına bırakmıştır. Sosyal reformistler ve oportünistler, bu gelişmeyi AKP hükümetinin işbirlikçi karakterine bağlıyorlar. Bu, tümüyle yanlış bir bakış açısıdır. Zira, Türkiye'nin içinde bulunduğu koşullarda, AKP'nin yerine hangi burjuva parti olsa aynı çizgiyi izlemek zorunda kalacaktı. Demek ki, sorun kişilerin ve partilerin karakteri sorunu değil, tekeli kapitalist düzenin toplam koşulları sorunudur.

Bu koşulların en belirgin özelliği, Türkiye'nin uzun yıllardır derin bir bunalımda olması ve bu bunalımın bir iç savaşa yol açmış bulunmasıdır. Türkiye tekeli kapitalizmi bütün yönlerden bir çöküş sürecinde. Kürt halkının özgürlük savaşı, işsizlik, açlık, sefalet, toplumsal çürüme ve yozlaşma, burjuva düzenin koşullarının, temel çizgileridir. Bunlar uzun yıllardır süren ve gittikçe derinleşen, olgunlaşan koşullardır. Türkiye tekeli kapitalizminin bütün bir tarihsel gelişmesi ve güncel koşullarından dolayı, devrimle sonuçlanacak tarihsel bir süreç girilmiştir. Burjuvaziyle emekçi sınıflar ve Kürt halkı arasında ondört yıldır süren bir iç savaş ve özellikle Kürt halkının özgürlük savaşı burjuva düzeni tehdit eden unsurların başında geliyor. Bundan dolayı tekeli sermaye sınıfı ve faşist devlet, atıkları her adımda devrimin güçlü baskısını enselerinde hissediyorlar. Başka bir ifadeyle adımlarını devrimin güçlü baskısı altında atıyorlar

Tekeli sermaye sınıfı devrim belasından kurtulmak için çeşitli yol ve çarelere başvuruyor. Bunların başında kaderini

ABD'nin yazgısıyla birleştirerek onun Ortadoğu'da ve Kafkasya'da "mızrak ucu" olma isteği geliyor. Tekeli sermaye sınıfı, bu süreçte Türkiye'yi ABD'nin yanında, onun yardımcı ve vurucu gücü rolünde bir yere oturtmaya çalışıyor. Son günlerde ABD'nin Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman gibi adamların, arada Türkiye'ye gelmesinin nedeni budur. Örneğin, İncirlik Üssü üzerine geliştirilen planlar, bu üssün ABD'nin ana lojistik merkez üssü yapılmaya çalışıldığı zaten açıkça ifade edildi. Ancak, işin boyutu açıklananla kıyaslanmayacak derecede geniştir. Türkiye, kendilerinin deyimiyle, "güvenlik üreten ülke" olarak ABD'nin Ortadoğu ve Kafkasya'da girişeceği tüm işlerde "mızrak ucu" olmaya gönüllü taliptir. Türk başbakan, bu politikayı, "Türkiye bu süreçte figüran değil aktör olmalı" sözleriyle açıkça ifade etti. Bu sözlerde, ABD'ye aşık hizmet isteğinin yanı sıra, komşu ülkelere küstahça saldırı niyetini görmemek mümkün değil.

Burjuva sınıfın ve faşist devletin devrimden duyduğu korkuyu, bunların emperyalistler karşısındaki duruşundan da anlamak mümkün. Faşist devlet, Kürt halkına ve proletaryaya karşı ABD ve AB'nin desteğini almak için her türlü tavizi itirazsız veriyor. Onyıllardır direndiği Kıbrıs sorununda şimdi "ne isterseniz yaparım" noktasına gelmiştir. Yakın gelecekte Ege sorununda da aynı politikayı izleyeceğinden şüphe yok. Çünkü, burjuvazi ve faşist devlet, devrime karşı emperyalistlerin tüm desteğini almak için bütün safralarından kurtulmak istiyor.

AB'ye bir an önce kapağı atmak istemesinin nedeni de budur. AB'ye bir an önce üye olarak, devrimin kuşatılması ve bastırılması işini Avrupalı emperyalistlere ihale etmek, en azından onları bu işe ortak etme niyetinde. Avrupalı emperyalistler ise, özellikle Almanya hem devrimin gelişmesini önlemeye hem de ABD'yle rekabette Türkiye gibi büyük bir askeri gücü yanlarına çekmeye çalışıyorlar. Bu yüzden hem ABD hem de AB, devrimin bastırılması konusunda Türkiye'nin en büyük destekçileri durumundadırlar. "Teröre karşı mücadele"de Türkiye'ye verdikleri desteğin ve gösterdikleri "hoşgörü"nin gerçek nedeni ve anlamı budur. İngiliz Dışişleri Bakanı, "Terörle mücadelede Türkiye'ye büyük bir anlayışla yaklaşıldı" derken işte bunu anlatıyor. Bu emperyalist haydut, devrimci tutsaklara ve Kürt halkına yönelik katliamlarda Türkiye'ye destek ve onay verdiklerini anlatmak istiyor

Zaman Devrime Akıyor

Bütün bunlardan, ABD ve diğer emperyalistlerin, devrimi tarihe gömecek sı-

nırsız bir güce sahip oldukları sonucunu çıkarırlar, fena bir yanılgı içindedirler. Bütün saldırganlığına ve zor güçlerine rağmen, Gürcistan ve Haiti gibi ufak ülkeler dışında ABD, istediği sonuçlara ulaşabilmiş değil. İşte Irak, Afganistan, Filistin, Venezüella ve diğer Latin Amerika ülkeleri...

Irak halkları, ortaya koydukları direnişle yerli işbirlikçilere rağmen emperyalistlerin işinin kolay olmadığını gösteriyorlar. "Büyük Ortadoğu Planı"ndan söz eden ABD, daha Irak'ta otoritesini kurabilmiş değil. Aynı durum Afganistan için de geçerlidir. ABD ve işbirlikçileri orada da, Kabul şehri dışında bir egemenliğe sahip değiller. Filistin gibi bir kaç milyonluk halkın, ABD'nin planlarını nasıl engellendiğini bütün dünya görüyor. Latin Amerika'nın hemen hemen tümünde ABD planları ve projeleri ya fiyaskoyla sonuçlanmıştır ya da direnişle karşılanmıştır. Proletaryaya ve ezilen halklara karşı dünya çapında savaş açan ABD emperyalizmi, her yerde devrim güçlerinin saldırısıyla karşılaşılıyor.

Dünya yüzeyindeki bütün bu çalkantının, kargaşağın ve altüst oluşların ortaya çıkmasını sağlayan bir maddi temel var. Böyle bir maddi temel olmasaydı, bunlar, sabun köpüğü gibi çoktan ortadan kaybolmuş olurlardı. Bu maddi temel, kapitalizmin iç hareket yasalarıdır. Kapitalizmi sürekli ve giderek derinleşen bir bunalıma sokan işte bu maddi temeldir. Almanya'dan ABD'ye oradan Japonya'ya kadar bütün sistemi etkisi altına alan bu bunalım, emperyalist-kapitalist karşı-devrim cephesini gücünden düşürürken, devrim cephesinin güçlerini sürekli tazeliyor ve artırıyor.

İşte bu yüzden zaman, devrime akıyor. Türkiye'de ve bütün dünyada devrimler artık kaçınılmazdır. Bu, bilinmez gelecekte gerçekleşecek bir dilek değil, güncel durumun ifadesidir. Bu nedenle, şimdi devrimin kaçınılmazlığını ve kapsayıcılığını emekçi sınıflara ve Kürt halkına anlatmak büyük önem taşıyor.

Newrozun kutlandığı, katliamlara karşı gösterilerin yapıldığı Mart ayı, Türkiye ve Kürdistan'da her yıl isyan ve devrim ayı olarak geçiyor. Zamanın devrime aktığı bu tarihsel kesitte, devrimci kitle eylemlerini yükseltmek, devrime hazırlık bakımından büyük önem taşıyor. Onun için isyan ve devrim ayında devrimci kitle eylemlerini yükseltelim. Kürt halkını ve emekçi sınıfları kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadeleye tükenmez bir enerji ile çağıralım....□

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

“Teslim Olmayacağız, Zindanları Yıkacağız”

Zafere kilitlendiğimiz o büyük gün artık daha yakın.

Ölüm Orucu eylemi artık daha güçlü, daha kararlı, daha umutla, inançla devam ediyor. Ayları, mevsimleri, yılları geride bıraktık ve artık zafer, hiçbir şeyi affetmeyecek kadar turnakla söküp koparılacaktır. Devrimci tutsaklar, zindanlarda zulme, baskıya, işkenceye ve zorla müdahalelere rağmen “Yaşayarak Ya Da Ölecek, Zaferi Biz Kazanacağız” diyorlar.

Bedenleriyle koskoca bir tarih yazan yiğitler kervanına bir savaşçı daha katıldı: Muharrem KARADEMİR... Ölüm Orucu Eylemine Kandıra F tipi zindanında 20 Ekim 2003'te 10. Ölüm Orucu Ekibinde (Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi) başlayan 1973 Sivas-Hafik doğumlu Muharrem, Haziran 1992 yılında tutuklanıp Bayrampaşa zindanına kapatıldı. 19 Aralık katliamından sonra da Kandıra F tipine sevk edildi.

Ölüm Orucu Savaşçıları Ölümsüzdür!

Kandıra F tipinde bulunan Muharrem, tek kişilik hücrede kalıyordu. 25 Şubat günü hastaneye götürülerek zorla müdahale yapılmak istenmiş, Muharrem buna direnmiş ve tekrar zindana getirilmiştir. 2 gün sonra yani 27 Şubat 2004 tarihinde, zorla müdahaleyi ve F tipi zindanları protesto etmek amaçlı feda eyleminde bulunmuş bedenini ateşe vermiştir. Kaldırıldığı Çapa Devlet Hastanesi'nde Ölüm Orucu Eyleminin 130. gününde ölümsüzleşmiştir.

Muharrem Karademir'in bedeni saat 12.00'da Adli Tıp Kurumu'ndan yoldaşları tarafından alınarak,

getirildi. Kızıl bayraklar, sloganlar ve tülililerle karşılanan Muharrem, düzgün kortej ve 2 bini aşkın insan tarafından, vasiyeti üzerine “çocukluğunun geçtiği tepe”ye götürüldü. Burada Muharrem'in yaşamı üzerine ve F tipi zindanların derhal kapatılması üzerine bir konuşma yapıldı ve marşlar okundu. Daha sonra otobüslere bindirilen kitle, buradan Muharremi ölümsüzlük yatağına bırakmak için, Cebeci Mezarlığı'na gitti. Burada tekrar atılan “Muharrem Karademir Ölümsüzdür”, “Devrim Savaşçıları

Ölümsüzdür”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”, “Yaşasın Siper Yoldaşlığı” sloganlarından sonra TAYAD'lı ailelerin, Temel Hak ve Özgürlükler Derneği'nin ve siper yoldaşlarını ölümsüzlüğe uğurlamak için gelen ve “ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR/DETAK” imzalı pankart açan DETAK'lı ailelerin açıklamaları okundu. 4 yıldır süren Ölüm Orucu eyleminde, en son Uşak zindanında eyleminin 136. gününde kendisini yakarak feda eyleminde bulunan Günay ÖGRENER'in ölümsüzleşmesiyle 109. savaşçı güneşe uğurlandı.

Ölüm Orucu TKEP/Leninist ve DHKP/C davası tutsakları tarafından hala sürdürülüyor.

Zindanlarda Savaş Sürüyor!

Zindanlardaki savaş sürüyor... Zindanlardaki savaş, Ölüm Orucu eylemleri ve feda eylemleri ile büyüyor. Ölüm Orucu eyleminin 130. gününde feda eylemi yaparak ölümsüzleşen Muharrem KARADEMİR'in ardından, eyleminin 136. gününde olan Günay ÖGRENER feda eylemi yaparak ölümsüzleşti.

F tipi zindanları protesto etmek için Ölüm Orucu eylemine başlayan ve Uşak zindanında kalmakta olan Günay ÖGRENER, 3 Mart tarihinde aynı sebeple kendini yakarak feda eylemi yaptı.

Kaldırıldığı İzmir Yeşilyurt Hastanesi'nde 4 Mart 2004 günü ölümsüzleşti.

Günay ÖGRENER ile birlikte, 19 Aralık 2000 tarihinden bu yana ölümsüzleşenlerin sayısı 109'a ulaştı. Faşizm, devrimcileri katletmekle tüketemeyecektir, teslim alamayacaktır. Ölüm Orucu eylemi sürüyor!..

ZINDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

GÜNAY ÖGRENER

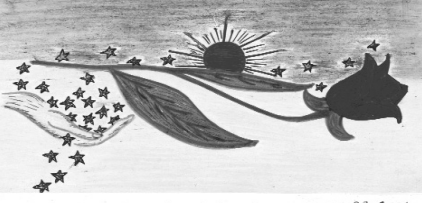

MUHARREM KARADEMİR

Remzi AYDIN, Ölüm Orucu Eyleminin 259. Gününde

01.03.2004

Remzi AYDIN'ın
Kadın Yoldaşlarına Yolladığı Kart

01-03-2004
Dünya Devrim ve Sosyalizm mücadelesinde, Chicagolu dokuma işçisi kadınların yarattığı bu destanı, bugün de aynı kararlılık, inanç, coşku ve fedakarlıkla büyüyen kadın yoldaşlarımızın edebildiğini belirtmek isterim. Kadınlar Günü'nü en içten devrimci duygularıyla selamlıyorum.
Ne mutlu ki kadın yoldaşlarımızın önlerinde Sibelimiz, Aysunumuz gibi destansı bir yaşamın örnekleri var. Kadın yoldaşlarımız öncüllüklerini bir kez daha göstererek, bugün de devam eden büyük yürüyüşümüzde bizim de yolumuzu aydınlatıyorlar.
Kadın yoldaşlarımızın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutluyorum.
Sevgi, özlem ve bağlılıkla...

Remzi

İZMİR'DE ÖLÜM ORUCU ANMASINA SALDIRI: DERGİ TEMSİLCİMİZ GÖZALTINDA!

28 Şubat günü Ölüm Orucu eyleminin 130. gününde Kandıra F Tipi Cezaevi'nde ölümsüzleşen Muharrem KARADEMİR'i anmak için, bugün İzmir'de bir basın açıklaması düzenledi.

Mücadele Birliği Platformu ve TAYAD tarafından düzenlenen basın açıklamasına polislin mücadele etmesi sonucu 13 kişi gözaltına alındı. Y.E.Mücadele Birliği dergisi İzmir Temsilcisi Yeşim Tunçsan, Ayışığı Sanat Merkezi İzmir Şubesi Müdürü Dilek Gül ve 3 okurumuzla birlikte TAYAD'lı ailelerden de 8 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar, ertesi gün savcılığa çıkartılarak serbest bırakıldılar.

2 Mart 2004

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ! DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

Not: Gözaltına alınanlar 3 Mart 2004'te serbest bırakılmıştır.

Hiç Bir Saldırı Devrimin Gelişimini Engelleyemeyecektir

Zindanlarda 4 yıldır süren Ölüm Orucu eyleminde bedenler gün gün erirken dışarıdaki kurum ve kuruluşlara da saldırılar artarak devam ediyor. Faşizmin iç yüzü her geçen gün kendisini daha net bir şekilde ortaya koyuyor. Sokak ortasında infazlar, işkenceler, tutuklamalarla Ölüm Orucu eyleminde bulunan insanların dışarıdaki seslerini kesmeyi düşünüyorlar. Zamanın başbakanının "içeriye hakim olmadığımız sürece, dışarıya hakim olamayız" deyişiyle hareket ettiler ama bu kez baltayı taşa vurdular.

Geçtiğimiz bir iki ay içerisinde demokratik kurumlara yoğun dönük saldırılar gerçekleşti. TAYAD, bu saldırılara en çok maruz kalan kurumlardan biri oldu. TAYAD, gündemden düşürülmeye çalışılan Ölüm Orucu eylemini ve bu zamana dek 109 insanın ölümsüzleştiğini çeşitli araç ve yöntemlerle dile getirmeye çalışıyor ve her seferinde de tutuklamalara, saldırılara, baskılara ve işkencelere maruz kalıyor. Faşist devlet öyle acımasız ki, Mecidiyeköy'de aileler tarafından yapılmak istenen basın açıklamasına saldırıyor ve kesinlikle kırılmaz denilen içi çelik Filistin copunu insan vücudu üzerinde kırabiliyor. Marmara TAYAD'a yüzleri maskeli Özel Timler tarafından yapılan baskın ise TC devletinin faşist yüzünü ortaya koyuyor. Gerek TAYAD'a gerek demokratik kitle örgütlerine ve gerekse işçi ve emekçi halklarımıza yapılan saldırılar, devrimin gelişimini engelleyemeyecektir. □

HEWLER'DEKİ SALDIRI

ve

KÜRT ULUSAL SORUNU

Üzerine Bazı Notlar

Güney Kürdistan'ın en önemli kentlerinden Hewler'de (Erbil) Kurban Bayramında PUK (KYB) ve PDK (KDP) binalarına yönelik bir saldırı gerçekleşti. Onlarca kişinin öldüğü, yüzlercesinin yaralandığı bu saldırıları yine Güney Kürdistan'daki bir başka örgütün, Ensar El-İslam'ın üstlendiği öne sürüldü. Saldırıların polisiye yönü üzerinde duracak değiliz. Ancak bazı şeyler göz önünde bulundurulmadan bir değerlendirme yapmak da mümkün değil.

Öncelikle, saldırılardan hemen önceki süreçte Türkiye, Suriye, İran üçgeninde yapılan görüşmeler var. Bu görüşmelerde ortak görüş, "Irak'ın toprak bütünlüğü" ve olası bir Kürt Federasyonu'na karşı ortak tavır alınıp engellenmesi oldu. Burada, Türkiye-Suriye-İran üçlüsünü bir araya getiren temel etken, Kürt korkusu, Kürt düşmanlığı oldu. Bunun nedeni ise açık, Kürdistan'ın diğer parçalarında devam eden ilhak. Burada şunu söylemeden geçemeyeceğiz. Türkiye, Suriye, İran üçlüsünde yer almış bulunan Kürt korkusunu, bölgedeki çıkarları ve egemenlikleri için çatışan emperyalist güçler de kullanmaktan geri durmuyor.

Saldırıları üstlendiği öne sürülen Ensar El-İslam'ın Türkiye Özel Harp Dairesi üzerinden Genelkurmay'la ilişkileri bir sır değil zaten. Düne kadar güney'deki UKH gerillalarına karşı desteklenen ve eğitilen bu grubun, aynı zamanda Türk Hizbullahı denen ve yine kuzeydeki UKH karşısında devlet tarafından kurulan gerici-faşist çetelerden birisi olduğu biliniyor.

Bu bağlantılar ve burada üzerinde durmaya gerek duymadığımız başka bağlantılar için de şunu söylemek mümkün: Güney Kürdistan'daki Özel Harp Dairesi'nin ilişkileriyle birlikte, PUK ve PDK'ya yönelik saldırılar Ankara'yı işaret ediyor.

Güney'deki federasyon konusunda daha önce dergimizde yazı yazıldı. Ama yine de yazma gereği duyduk. Dünyada ulusal birliğini gerçekleştiremeyen ender uluslardan biri de Kürtlerdir. Kürt ulusal birliğinin kurulmasının önündeki başlıca engel, Kürdistan'ın parçalanmış olması gerçekliktir. Dört parçaya bölünmüş bir ülkede ulusal birliğin kurulamamış olması, bu parçalanmışlığın bir sonucudur. Gerek güneyde, gerekse kuzeyde, gerekse diğer parçalarda Kürtlerin tarihsel sürecine bakıldığında, yaşananların ortaya koyduğu bir diğer sonuç da Kürt ulusal birliğinin ne burjuva, ne de küçük burjuva önderlikler tarafından kurulabileceğidir. Günümüz emperyalizmin sıçramalı çöküş, proletarya devrimleri çağında artık bu birliği kurabilecek tek güç proletaryadır; ulusu yeniden örgütleyebilecek tek güç, tek sınıf proletaryadır. Bu anlamda da Kürt ulusal birliği bölgedeki sosyalizm mücadeleleriyle, proletaryanın devrimiyle doğrudan bağlantılı bir sorundur.

Ancak bu, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının sosyalizme, devrime kadar ertelenmesi anlamına gelemmez, gelmeli. Devrim öncesi olsun, sonrası olsun, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı savunulmalıdır. Bu bağlamda federasyon, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı konusunda bir çözüm yöntemi değildir. Bu, halkların kendi özgür iradeleriyle kurdukları, kuracakları bir federasyon, çözüm yöntemlerinden biridir. Şimdi de Güneyde tartışılan, gündeme gelen federasyon talebi özgülünde duruma bakmak gerekiyor.

"Koalisyon Güçleri" denen ABD ve işbirlikçilerinden oluşan işgal güçleri, Irak'ı işgal ederken, gerek Barzani'nin PDK'sı, gerek Talabani'nin PUK'u yani Güneydeki Kürt burjuva önderlik, işgalci

lerle işbirliği yaparak kendileri açısından Kürt sorununu çözebileceğini düşündü. Oysa gerek İran-Irak savaşı sonrasında gerek 91'deki baba Bush'un "Körfez Savaşı" sonrasında yaşananlar, Irak'taki Arap gericiliğinin duruma egemen olur olmaz ilk fırsatta Kürt halkını nasıl ezdiğini, katlettiğini gösterdi. Şimdi yaşanan sürecin sonunda ABD işbirlikçiliği ile egemenliğini yeniden kurmayı düşünen Arap gericiliğinin ilk fırsatta yine Kürt halkına saldıracağını söylemek kehanet olmaz.

Zaten Güney'deki Kürt halkı da bunu çok iyi bildiği için, federasyon talebinde ısrarlı bir tutum içinde. Kaldı ki Kürt burjuvalarının önde gelen isimlerinden PUK başkanı Talabani, federasyon konusunda ısrarlarının asıl nedeninin tabandan gelen baskı olduğunu söylerken bunu itiraf ediyordu.

Bugün başta ABD olmak üzere, işgalcilerle işbirliğine dayalı olarak gündeme gelen federasyon talebi, halkların özgür iradeleriyle oluşturduğu bir federasyon değil. Bu anlamıyla bölge halklarının ve özellikle proletaryanın birliğini amaçlamıyor, buna hizmet etmiyor. Aksine, proletaryanın ve halkların birliğini bölen, parçalayan bir işlev görüyor. Bu da, daha baştan PDK ve PUK önderliğinde gerçekleşen bu federasyon girişiminin gericiliğinin bir göstergesidir. Ancak, gelişmeler, federasyon konusunda Kürt halkını PDK ve PUK burjuva önderliğini de aştığını, ABD'ye

doğrudan tavır alarak, ilerde bağımsızlığa evrilecek bir federasyonu hedeflediğini gösteriyor.

Güneydeki Kürt proletaryası ve emekçileri, Kürt halkı, kendi kaderlerini tayin hakkını ellerine almayı ve özgürlüklerini gerçekten kazanmayı istiyorlarsa, yapmaları gereken; ellerini işgalci ve işbirlikçilere uzatmak değil, Irak proletaryası ve emekçileriyle birlikte, adım adım direnme savaşını örgütlemek, Irak'taki işgale son vererek hem kendi özgürlüklerini, hem de Irak halklarının özgürlüğünü hedeflemek olmalıdır.

Kuzey'de yaşayan Kürt halkı ise, Güney'de halkın federasyon talebini desteklemelidir. Çünkü federasyon ya da başka bir yöntem fark etmez, Kürt halkının kazancını güvence altına alamazsa, Güney'in ezilmesinin kendilerine yansması çok daha ağır olacaktır. Ortadoğu'nun en gerici, en soven, en baskıcı devletlerinden biri olan

TC'nin, Güney'deki Kürtlerin ezilmesiyle birlikte, Kuzey'deki Kürt halkını en haklı taleplerini bile dile getirirse, Kürt halkını tam bir baskı-terör cenderesinde ezeceğini bilmeliler.

Bu nedenledir ki, Güney'deki Kürt halkının federasyon talebini desteklemek göreviyle karşı karşıyalar. Ancak hemen eklemek gerekiyor, ABD ve işbirlikçilerinin bölge halklarının birliğini, proletaryanın birliğini parçalamak, halkları birbirine düşürmek amacıyla gündeme getirdiği federasyonu değil.

Kuzey'deki Kürt halkı ve emekçileri, uzun yıllardan beri verdikleri mücadele ve savaşla, nesnel olarak devrimci bir konumda olduklarını, örgütlü bir halk olduklarını gösterdi. Hatta öyle ki, küçük burjuva ulusal önderliği de aşan, direngen, mücadeleci, baş eğmez tavrıyla çok daha ileri gidebilecek konuma sahip olduklarını gösterdi-

ler. Bu devrimci konumlarına dayanarak, Güney'deki Kürt halkının federasyon talebini PDK ve PUK'ya rağmen, küçük burjuva önderliğe rağmen desteklenmeli, sahip çıkmalıdır. Elbette bu, pasif bir destek konumu olamaz. Bu destek, kendi katilleriyle uzlaşma ve emperyalizmle işbirliği içinde değil, tam tersine bölgedeki diğer halklarla birlikte, kendi devrimci konumuyla, Türkiye proletaryası ve emekçi sınıflarıyla mücadelede birliği temelinde, devrimci amaçlarla ve devrimci araçlarla olmalı. Ancak bu yolla hem Kürt halkının kendi kaderini eline alabilmesinin ve özgürlüğünü kazanabilmesinin yolunu açar ve Kürt ulusal birliğinin kurulabilmesinin koşullarını da yaratır, hem de bölgedeki diğer halkların birliğini ve mücadelesini ivmelendirerek, emperyalizmin bütün Ortadoğu'dan kovulmasında üzerine düşeni yapmış olur.□

İzmir Ayışığı'nda "YEREL SEÇİMLER ve SOL" Paneli

28 Mart 2004 tarihinde gerçekleşecek yerel seçimler, bütün dünyada ve bizim coğrafyamızda meydana gelen değişimler döneminde, toplumun her kesiminin kendi dünya görüşlerini çeşitli biçimlerde ifade etme olanaklarını yarattı. Bu gündem üzerinden belirlenecek politikalar, özellikle sol siyasal yapıların sınıf savaşımının bundan sonraki döneminde bulacakları tarafın da göstergesi olacağından, ayrıca önem taşıyor. İşte bu süreçte, 22 Şubat Pazar günü İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde "Yerel Seçimler ve Sol" konulu bir panel düzenlendi. Ezilenlerin Sosyalist Platformu'nu (ESP) temsilen Dinçer Ergün ve Mücadele Birliği Platformu'nu temsilen Yılmaz Ekşi'nin konuşmacı olarak bulunduğu panele, DEHAP'ın temsilcisi Yılmaz Aynas katılmadı.

İlk olarak söz alan Ergün, sınıf mücadelesinin bir çok araç ve yöntemi olduğuna ve bunların birlikte veya ayrı ayrı kullanılabilmesine değindi. Yerel seçimlere bağımsız sosyalist adaylarla katılmanın mücadeleyi yükseltecek bir basamak olduğunu, ancak sınıfın kendi öz örgütleriyle iktidarın ele geçirilmesinin temel alındığını söyleyen Ergün, kitlelerin önemli ölçüde siyasetten kopmasına rağmen örgütsüz, dağınık ve örgütlenme bilincinden yoksun, Genç Parti'yi bile alternatif olarak görebilecek düzeyde olduklarını, buna karşılık devrimci hareketin kitlelerden kopuk, içine kapanmış, kitlelerin ihtiyacına yanıt verecek politikalar üretmekten ve onları yönlendirme yeteneğinden yoksun olduğunu belirtti. Konuşmasında etkili olmayacak bir boykot taktiğini de eleştiren Ergün, boykotun kitle mücadelesi için etkili ve başarılı olamayacağını söyledi. ESP'nin 13 ilde 23 adayla seçimlere katıldığını ve sürecin olanaklarından yararlanıp kitleleri kucaklayacak bir anla-

şla, düzenden ümitlerini kesmiş insanların kendi örgütlenmelerin önünün açılmasını, devrimci kanallara akışı yeniden sağlamayı ve burjuva sınırlar içinde sorunların çözülebileceği anlayışının teşhir edilmesini amaçladıklarını ifade etti.

İkinci olarak söz alan Mücadele Birliği Platformu'nun temsilcisi Yılmaz Ekşi, yerel seçimler üzerine ortaya konan politikaların "devrimci durum" üzerine yapılan bazı tespitlerle yapılmasının bir tesadüf olmadığını ve bunun bizim irademiz dışında gelişen nesnel gerçekliğin kendini dayatması olduğunu belirtti. Bütün dünyada kapitalist ilişkilerin ulaştığı düzey ve 11 Eylül sonrası kendini açıkça ortaya koyan yeni evrede, bütün dünyadaki emperyalist sermaye ve yerli işbirlikçileri ile emekçi halkların kapışmasıyla yaşanan küresel iç savaş olgusuna değinen Ekşi; 15 milyon insanın sürekli işsiz olduğu coğrafyamızda asgari ücretin 300 milyon, açlık sınırının 550 milyon olduğunu, çalışanların büyük çoğunluğunun sosyal güvenceden yoksun olarak yaşadığını, kitlelerin sistemden kopmuş olduğunu ve bunu 3 Kasım seçimlerinde 13,5 milyon seçmenin sandığa gitmeyerek gösterdiğini, bunun için seçim sürecine dahil olmanın mevcut sistemi aklamak anlamına geleceğini söyledi. Devrimci duruma çıkışsızlığın çürüme ve yozlaşmaya neden olduğuna da değinen Ekşi, sadece boykot etmenin yeterli olmadığını, bütün burjuva kurumların yıkılmasının da örgütlenmesi gerektiğini sözlerine ekledi.

Dinleyicilerin de görüş ve düşüncelerini ifade ettiği panel, karşılıklı soru ve açıklamalarla birlikte yaklaşık dört saat sürdü.

Y.E.Mücadele Birliği/İZMİR

ÇALIŞMA NOTLARI:

ESNEK ÇALIŞMA/ESNEK ÜRETİM

IV. BÖLÜM

Esnek Üretim Karşımıza Hangi Biçimlerde Çıkar?

Fonksiyonel Esneklik

Sermayenin işçiyeye, değişen teknolojik şartlara, iş yüküne, üretim metotlarına uyum sağlamak ve emeğe harcanan giderlerden daha fazla kar etmek amacıyla, işletme içinde ya da başka işletmelere transfer etmek yoluyla değişik işleri yaptırabilmesi ve çeşitli görevleri verebilmesidir.

Prezentabl (çok yönlü çalışabilir) eleman, asertivite (girişkenlik) kavramları, bu esneklik biçimiyle işçiyeye dayatılmakta olan beklentileri açıklar. İşe alınırken aranan çok vasıflılık, aranan işin gerektirdiğinden daha fazla fonksiyon beklentisi, sermayenin iş içinde gerektiğinde işçiyi kaydıracağı yeni iş modeli içindir. Yüksek vasıflı işgücünü istediği zaman ihtiyaç duyduğu alanda kullanması amacını taşır. Telefona bakacak sekreter aranır, bilgisayar bilmesi, dil bilmesi, iş konusunda tecrübesi olması yani Prezentabl olması/görünmesi istenir. Bir makine ustası aranır, ama iş başvurusunda işçiden başka makineleri de kullanabilmesi istenir. Sermayenin sınırsız hareket serbestisi için işçiden istenilen her saatte çalışabilmesi, seyahat edebilmesi ya da çağrı üzerine gelebilmesi şart koşulur. İşte çalışan sınırlı sayıdaki çok fonksiyonel işçiyeye yüksek verim beklentisi, kapitalistin yüksek kar, dolayısıyla yüksek rekabet gücü içindir.

Fonksiyonel esneklik sadece işçinin ihtiyaç duyulan her anda ve her biçimde çalışmasıyla sınırlı değildir. Üretimin parçalanması gerektiğinde de yeni işyerinde hareket kabiliyeti yüksek ya da fazlalık işçi transfer edilir. Bazen geçici ya da kalıcı olarak gönderilen işçi ya da işçilerin sosyal hayatlarının altüst olması kapitalisti ilgilendirmez. Kapitalist az kişiyle az ücretle yüksek kar etmenin peşindedir.

Sermayeye, fonksiyonel esnekliği uygulamak için diğer esneklik biçimlerini de yardımcı biçimde kullanır. Kapitalist, yeni teknoloji, eski işçi gruplarının çıkarılması ya da başka bir işyerine transferini gerektirdiğinde herhangi bir engelle karşılaşmak istemez. Bu durumda işçiyi rahatlıkla işten çıkarabilmek için sayısal esnekliğe, işçinin sorumluluklarından kurtulmak içinse taşeronlaşmaya ihtiyaç duyar.

İşini kaybetmek istemeyen işçiyi, bildiklerini yeni işçilere öğretmemeye zorlayan bu sistemde işçiler arası vasıf rekabeti geliştirilmesi esastır.

Çalışma Süresi Esnekliği

“8 saatlik işgünü” mücadelesi, işçi sınıfının 150 yıllık mücadelesidir. Kapitalizmin doğuşundan itibaren kapitalistler, “işçinin çalınmış zamanı” artık-değeri artırabilmek için çalışma süresini uzatmanın pek çok yöntemini uygulamışlardır. Sanayi devriminin ilk zamanlarında ve hala da uygulanan 18 saatlik işgünü,

Japonya’da bugün uygulanan işyerinden işçinin çıkmamasını sağlayan çekmece şeklindeki yataklar... vb. Esnek zamanlı çalışma vardiyalı çalışma, sıkıştırılmış çalışma haftası, kayan iş süreleri, telafi edici çalışma, çağrı üzerine çalışma, part-time çalışma gibi şekillerde de karşımıza çıkmaktadır. Ücretlerin sadece çalışma saatlerine göre belirlenip tatil, fazla mesai vb. ücretlendirmelerin çıkarıldığı “performans ücret sistemi” bu esneklikle açıklanılır. Kısmi süreli çalışmanın özel bir şekli olan çağrı üzerine çalışma, kapasiteye bağlı değişken iş süresi adlarıyla özellikle Almanya’da yaygın olarak kullanılmaktadır. Çalışma süresini esnetmek için, kapitalist işçinin maaşını düşük tutar. İşçi ancak kendisine dayatılan fazla çalışmaya katılarak hayatta kalabilir. Sayısal esneklik, ücret esnekliği ya da uzaklaştırma stratejilerinden taşeronlaştırma vb. yöntemlerle işçi, işini kaybetme tehdidi altında, kendisine dayatılan fazla çalışma koşullarına da katılmaya zorlanır. Çalışma esnekliği uygulamasının amacı part-time çalışmada olduğu gibi, kapitalistin sadece ihtiyaç duyduğu zamanda ve sürede işçiyi çalıştırmak değil, aynı zamanda onun sosyal hakları ve ödemelerinden de kurtulmaktır.

Bu çalışma biçimi de diğer esneklik modelleriyle desteklenir ve çalışma hukuku da yine kapitaliste bu serbestiyi sağlamak üzere yeniden düzenlenir.

Uzaklaştırma Stratejileri

Esnek çalıştırmanın en eski ve en yaygın biçimlerinden olan bu yöntemle kapitalist, tüm yöntemleri bir arada kullanma serbestisini kazanır. Hizmetin ya da üretimin işletme dışındaki başka işyerlerinde/evde ya da işletme içinde çeşitli amaçlarla başka işçi ya da gruplarda çalıştırılarak yapılmasıdır. Taşeron, fason üretim, evde çalışma vb yöntemleri de içerir. Bazı kaynaklar taşeron çalışmayı ödünç çalışma olarak adlandırmaktadır. Aracı ile işçi arasında herhangi bir iş ilişkisi bulunmadığı, ama işçinin bütün haklarının bu aracı tarafından garantilendiği, asıl patronun bu sorumluluğu üzerinden attığı yani işçiyi sadece ödünç aldığı şeklinde yorumlanır. Bu durumda işçinin patronu üretimi yaptığı işyerinin sahibi/yönetimi değil dışarıdaki aracıdır. Ama işçi aynı zamanda iki patrona karşı da sorumludur.

Sermayeye, taşeron firmalara yardımcı işleri ya da doğrudan üretimi yaptırır. Uzaklaştırmanın yol açtığı en önemli sonuç, işin ya da işyerinin parçalanmasıdır. Üretim esas olmayan aşamalarında örneğin temizlik, taşımacılık, yemek vb alanlarda başlayarak işin parçalara bölünmesi, şeklini alır. Bu yöntemin sermayeye için asıl kazanımı, işçilerin küçük gruplara bölünmesi örgütlülüklerinin parçalanmasıdır. Kaçak ve çocuk işçi çalıştırmanın böylece önünü açar. Evde çalışma, tele çalışma (Telefonla çağrı

üzerine çalışma), mevsimlik çalışma gibi sermayedarın istihdam giderlerinden de (yemek, kreş, ulaşım vb) kar ettiği yöntemler de bu esneklikte kullanılır.

Uzaklaştırma ile, çekirdek işgücü diye bilinen küçük bir işçi grubu aristokratlaştırılmakta, yan işler kayıtsız çalışmaya ya da taşeronlaşmaya itilmekte, aynı zamanda işçiler arası bölünme yaratılmaktadır.

“...Bir yandan parça başı ücret, kapitalist ile ücretli emekçi arasına asalakların girmesini, “emeğin aracıya kiralanmasını” kolaylaştırır... Öte yandan parça başı ücret kapitaliste bir işçi-başıyla bir sözleşme yapma olanağı sağlar, kararlaştırılan fiyat üzerinden, işçi-başı yardımcı emekçileri bulmayı ve ücretlerini ödemeyi üzerine alır. Emekçinin sermaye tarafından sömürülmesi yoluyla uygulanır”. (Marx, Kapital 1)

Uluslararası sermaye tarafından da yaygın biçimde kullanılan uzaklaştırma, üretimi yeni sömürgelere yaymaktadır. Sermaye ucuz hammadde/ucuz işgücü olan ülkelerde fason üretim yapar. Uluslararası kurumlar ve anlaşmalar yoluyla da kendisini sınırsız bir sömürü alanı yaratır. (GATS, MAI vb çok taraflı yatırım anlaşmaları, Tahkim Kurulu vb.) Örneğin her bir parçası ayrı bir ülkede üretilen bir giyeceğin modelinin çizilmesi, kumaşının dokunması, düğmelerin basılması, dikimi başka ülkelerde yapılmaktadır. Yeni sömürge ülkelere de esnek üretime uygun biçimde yasalarını düzenlemesi şart koşulur. Her borç alma döneminde IMF dayatmalarıyla karşımıza çıkan da uluslararası sermaye için hazırlanmış sömürüye en uygun koşullardır.

Bu biçimiyle esnek üretimin ortaya çıkışı 1960’ların sonlarına doğru İtalya’da yaşanan işçi sınıfı mücadelesi dönemine rastlar. İtalyan sermayesi işçileri bölmek için, üretimin birçok bölümünü taşeronlara devretmiş, fason üretimlere yönelmiş, işçi maliyetlerini düşürmüştü, böylece örgütlü emekle çatışmaya girmekten kurtulmuş; küçük ölçekli üretim birimleri oluşturmuş, bu üretimi uluslararası ölçekte bölmüştü. Küçük işletmelerde dağınık ve örgütsüz olarak çalışan işçilerin birlikte hareket etme olanağının önüne geçmeye çalışırken bir yandan mücadeleyi de uluslararası boyuta taşımışlardır. Aynı şekilde esnek üretim, kitlesel üretimden parçalanmış işçi gruplarına iktidarı hedefleyen komite tarzı örgütlenme zorunluluğunu da bir kez daha göstermektedir.

Not: *Sonraki sayımızda “Gelişen Teknoloji, Esnek Üretim/Esnek Çalışma Modeli ve İşçinin Gerçek Düşmanları” konusunu işleyeceğiz.*

HUKUK ESNEK ÇALIŞMAYA NASIL UYARLANIYOR

Sınıflı toplumlarda hukuk, egemen sınıfın hizmetinde olan üst yapı kurumlarından biridir. Tıpkı din, dil, felsefe vs.’de olduğu gibi, hukuk da egemen sınıfın çıkarları doğrultusunda şekillenir. Kapitalist sınıfın açmazlarından biri olan “daha fazla kar” elde etmek için başvurulan yöntemlerden biri olarak esnek çalışma karşımıza çıkar. Aslında iş hukuku, işçi sınıfının yüz elli yıllık kazanımıdır. Burjuvazinin amacı da bu kazanımları devlet aygıtını kullanarak yeniden gasp etmektir. Dolayısıyla kazanım ve bedel ne kadar büyük olursa olsun, işçi sınıfı için sistemde, her an kaybedilmesi mümkündür.

Esnek üretim-esnek çalışma, kapitalistin yüksek kar amacıyla işçi karşısında sınırsız hareket serbestisini amaçlar. Bunun yanı sıra esnek üretim, aynı zamanda kapitalist rekabetin bir sonucu olarak da karşımıza çıkmaktadır. Bu durum, kapitalistin işçiyi istediği yer ve zamanda, istediği kadar ve istediği şekilde çalıştırmasını ve istediği zaman işten çıkarmasını hedefler. Her zaman, her yerde ve her koşulda

olduğu gibi burada da burjuvazi bunları yaparken, burjuva hukuku tüm bunları yasal gösterecek şekilde düzenlemekte, yani burjuva hukuk, bu durumun “yasal” zeminini oluşturmaktadır. Uluslararası hukukta, devletler üzerinde çok uluslu tekellerin lehine anlaşmalar imzalamaları ve iç hukuklarını buna göre düzenlemeleri için çeşitli yaptırımlar uygulamaktadır.

Esnek üretim, daha önceki bölümlerde de belirtildiği gibi, farklı biçimlerde karşımıza çıkmaktadır. Burjuva hukuk da burjuvazi için hareket serbestisini arttıracak şekilde yeniden düzenlenir. Aşağıda esnek üretim/çalışma ile burjuva hukuk arasındaki ilişkiyi inceleyeceğiz.

Sayısal Esneklik: İş Kanunu’na göre patron ekonomik, teknolojik, yapısal ve benzeri işletme, işyeri ve işin gerekli sonucunu işyerinden toplu işçi çıkarabilir. Bu düzenleme ile patrona sınırsız bir işten çıkarma yetkisi tanınmıştır. Madde hükmünde “işyeri ve işin gerekleri” denmektedir ki bu durum her türlü işten çıkarma bahanesini içerebilir.(4857 Sayı-

lı İş Kanunu 29. Madde)

Yine İş Kanunu'nda sayısal esnekliği koruma altına alan düzenlemelerden bir diğeri de, “deneme süreli sözleşme”dir. Buna göre kapitalist, işçiyi iki ay süre ile deneme amacı ile çalıştırıp, daha sonra “işini beğenmedim” gerekçesi ile kapı dışarı edebilir. Bu düzenlemede ilginç olan bir diğer yön ise, kapitalistin, deneme süreli sözleşmeyi en fazla 2 ay için yapabileceği öngörülmüşken bu süreyi sendika bürokratları toplu iş sözleşmeleri ile 4 aya kadar uzatılabilmektedirler.

Esnek üretimin biçimlerinden bir diğeri de ücret esnekliğidir. Buna ilişkin olarak karşımıza daha çok fiziksel farklılıklar gerekçesi ile kadın ve çocuklara düşük ücret ödenmesi, kapitalistin ücret öderken “matematiksel bir eşitliğe” uymak zorunda olmayışı çıkıyor; yani işin niteliğine göre farklı ücret ödeyebileceği, çeşitli bahanelerle ücretlerde kesinti yapabileceği vs. söylenebiliyor. Bu durumlar çoğunlukla pratikte karşımıza çıkmaktadır ve burjuva hukuk “hukukun genel mantığı” ile tüm bunların zeminini hazırlamaktadır.

Fonksiyonel Esneklik ise daha çok işçi transferi veya işçinin işyerinde çalıştığı bölümün değiştirilmesi şeklinde karşımıza çıkar. İşçi transferi iş hukukunda “geçici iş ilişkisi” olarak tanımlanmıştır. Buna göre işçi bir başka patronun hizmetine geçici olarak verilebilir. Diğer bir durum ise işçinin çalıştığı işyerindeki bölümü değiştirip işyerinde başka bir bölüme aktarılmasıdır. Her ne kadar bu iki durumda da “işçinin onayı gerekir” dense de, pratikte onay vermeyen işçi, işten çıkarılma durumu ile karşı karşıya kalmaktadır.

İş Kanunu'nun 13. maddesinde kısmi süreli iş sözleşmesi, 14. maddesinde ise çağrı üzerine çalışma düzenlenmiştir. Bunlar ise, **çalışma süresi esnekliğinin** hukukta düzenlenmiş biçimleridir. Kısmi süreli iş sözleşmesinin tanımı 13. maddede şu şekilde yapılmıştır; “İşçinin normal haftalık çalışma süresinin, tam süreli iş sözleşmesiyle çalışan emsal işçiye göre önemli ölçüde daha az belirlenmesi durumunda sözleşme, kısmi süreli iş sözleşmesidir.” 14. maddede ise çağrı üzerine çalışmanın tanımı yapılmıştır. Buna göre; “Yazılı sözleşme ile işçinin yapmayı üstlendiği işle ilgili olarak kendisine ihtiyaç duyulması halinde iş görme ediminin yerine getirileceğinin kararlaştırıldığı iş ilişkisi, çağrı üzerine çalışmaya dayalı kısmi süreli bir iş sözleşmesidir.” Bu şekildeki çalışmalarda ise, ücretler farklı biçimlerde düzenlenmiş olup, işçinin çalıştığı süre göz önüne alınarak ücretlendirme yapılmaktadır. Kapitalist, işçiyi acil ve yoğun işler olduğu zaman çağırmakta ve dolayısıyla işçiye asıl olarak ödemesi gerektiği ücretin büyük bir bölümü kendisine kalmaktadır.

Burjuva hukuk bu düzenlemelerle sermayenin karını maksimize edebilmek adına işçinin yaşam koşullarını hiç sayarak kapitalist krizin tüm olumsuzluklarını işçinin sırtına yüklemektedir.

Not: Uzaklaştırma stratejileri, taşeronlaşmanın hukuktaki yeriyile ilgili konuyu bir başka yazımızda inceleyeceğiz.

TÜPRAŞ İŞÇİLERİ EYLEMDE

TÜPRAŞ Aliğa Rafinerisi işçileri, TÜPRAŞ'ın satışına ilişkin Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun onay vermesi üzerine, İzmir-Çanakkale karayolu üzerinde bir eylem gerçekleştirdi. Rafineriden yürüyüşe geçen yaklaşık 2 bin PETKİM ve TÜPRAŞ işçisi, özelleştirme kararını ve AKP hükümetini protesto etti. Üzerinde “Her Şey Satılık” yazan Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın marketinin de yakıldığı eylemde konuşma yapan Petrol İş Sendikası yöneticileri, kararın iptali için yargı yoluna başvuracaklarını, gerekirse üretimden gelen güçlerini kullanmaktan çekinmeyeceklerini; TÜPRAŞ'ı talancılara teslim etmeyeceklerini söyledi.

Yolun 2 saat boyunca trafiğe kapandığı eylemde, rafineride üretim ve mal çıkışı yapılmadı.

Y.E.Mücadele Birliği/
İZMİR

İnsanlığın Kurtuluşu Sosyalizmle Mümkündür

Sözde demokratik düzenin getirilmesiyle kadına bir takım haklar verilmiş, ezilmiş olan kadın portresi farklı renklerle değiştirilmeye çalışılmış, ancak günümüzün koşulları iki kat daha fazla ezilen kadın portresi çizmiştir.

Kadının kapitalist üretime atılmasıyla, üreticiliğine makinalarla devam etmiş ancak kendini ucuz iş gücü olmaktan kurtaramamıştır. İş yerindeki kadınlar erkeklerden daha ucuz bir ücretle sömürülmüş bununla kalmayıp sistemin yüklediği cinsel meta gözlüklerinin ağırlığı altında ezilmeye devam etmiştir.

Evde çocuk bakıcısı, hizmetçi, işyerinde köle, var olan sistemde cinsel meta olarak görülen kadın, kadın olmakla en büyük suçu mu işledi? Tabi ki hayır. Aksine kadının varlığıyla üretim gücünü artmıştır.

Bütün bu çarpıklıkların sorumlusunun erkek olduğu söyleyen bazı burjuva hareketler, kendi sığ düşüncelerinin kurbanı olmuşlardır. İnsanları birbirine düşman eden, yoksulluğa iten kadına biçtiği misyonlarla kadın kadar bütün insanlığı yağmalayan yaşadığımız sistemi besleyenlerden başkası değildir. Bu durumun sorumlusu kapitalist sistemdir. Ve kadın ve tüm insanlığın kurtuluşu sosyalizmle mümkündür.

Ve sosyalizm için tek bir çözüm...DEVİRİM

Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
AKDENİZ

GENÇLİK CHE'NİN VE KÜBA DEVRİMİNİN İZİNDE

Bütün dünyada varolan emperyalist-kapitalist sistem, içine girdiği bunalımla halkları da kendisiyle birlikte yok oluşa doğru sürüklemeye çalışıyor.

Emperyalist-kapitalist sistem her fırsatta sosyalist ülkelere saldırdı ve halen saldırıyor. Esasen tüm bir 20.yüzyıl boyunca savunma konumunda olan sistem, kapitalizmdi. Varlığını devam ettirebilmek için yeri geldi çok sert saldırılara, iktisadi ve iktisat dışı mücadele araçlarına başvurdu. Ambargo, abluka, işgal ve istila... Her türlü araçlara başvuruldu. Son yıllarda Küba, emperyalistlerin artan saldırılarıyla sürekli karşılaşıyor. Küba halkı uygulanan bütün ambargolara karşı sosyalizme, Che'ye ve Fidel'e olan inancıyla mücadeleye ediyor.

Yani başındaki dev tekelere ve dünyadaki halklara kan kusturan ABD'ye karşı Küba halkı, Che ve Fidel'in Sierra dağlarında "özgürlük türküleri" söylediği anlardan itibaren tırnaklarıyla kazıyıp söküp aldıkları sosyalizmi, emperyalistlere karşı canları pahasına koruyorlar. Küba halkı sosyalizmi ve onun önderleri olan Che'yi ve Fidel'i kendilerinden ayırmadıkları sürece, onların izinden yürüyüp, sosyalizmin gelişmesi için "Yeni İnsan"ları yaratmaya devam ettikleri müddetçe Sosyalist Küba asla yenilmeyecektir.

Leninistler sosyalizmi, halkların özgürlüğünü ve eşitli-

ğini savunduğu sürece, yapılan ambargolara ve emperyalist saldırılara karşı koyan ve sosyalizmi sonuna kadar yaşatmaya çalışan Sosyalist Küba'ya destek vermeli ve Küba halkıyla enternasyonalist dayanışma içerisinde olmalıdır. Bu dayanışma ve destek ancak "Küba'yı Savunma Komiteleri"ni kurarak ve de bu komitelerde örgütlenerek olabilir.

Sovyetler Birliği, Nazileri nasıl geri püskürtüp sosyalizmi hiç duraksamadan devam ettirdiyse, Küba halkı ve Fidel Castro da Küba'yı emperyalistlere asla teslim etmeyecektir.

Liseli Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB)'de, sosyalist Küba halkıyla dayanışma, destek ve sosyalist kültürü gençlere aşılayıp, onlara Che ve Fidel'in izinden yürümelere gerektiğini anlatmak için, 28 Şubat'ta "Che ve Küba" başlığı altında bir etkinlik düzenledi.

Etkinliğe, bütün ölümsüzleşen devrim savaşçıların anmak için bir dakikalık saygı duruşu ve açılış konuşmasıyla başladı. Ar-

dından bir küçük DÖB'lü şiir okudu ve Küba Devrimi'ni, Che'yi ve Fidel'i anlatan bir dia gösterimi yapıldı. Sonrasında bir DÖB'lü Küba'yı anlatan bir şiir okudu ve bir Leninist, Küba devrimini Che'nin mücadelesini, Fidel Castro'nun ve halkın dış baskılara karşı nasıl mücadele verdiğini, şu anda yaşanan Küba'daki sosyalizmin koşullarını ve bizim Küba halkına destek vermemiz gerektiğini; verilecek olan desteğin ancak "Küba'yı Savunma Komiteleri"nde olabileceğini anlatan, gençliğe yararlı ve öğretici bir konuşma yaptı.

Söyleşinin ardından Grup Beyaz Düş bizleri ezgileriyle coşturdu ve etkinliğimiz halaylarla son buldu.

Etkinlik öncesinde Sanat Merkezi'mizin dekoru, asılan Che resimleri, Küba'yı ve Che'yi anlatan yazıların asıldığı panomuz ilgi çektii ve Che'yi anlatan Latin müzikleri çalındı.

**Küba'yı Savunma Komiteleri'nde Örgütlen!
Yaşasın Sosyalist Küba!
Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma!**

**Ayışığı Sanat Merkezi Emekçisi/
İkittelli**

"Yasayı Yırtarız Ankara'yı Yıkacağız"

Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı'nın emekçileri can damarından vuran 24 maddesi meclis tarafından kabul edildi. Mecliste görüşmeler devam ederken emekçiler de yasaların geri çekilmesi için eylemlerine hız veriyor. Türkiye ve Kürdistan genelinde 26 Şubat tarihinde Samsun, Adana, İstanbul ve Diyarbakır'da eylemler gerçekleşti. İstanbul'da gerçekleşen eylem saat 13:00'da Saraçhane Parkı'nda başladı. Saraçhane Parkı'ndan Aksaray-Metro'ya doğru yürüyüşe geçen emekçiler, "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Yaşasın

Örgütlü Mücadelemiz" sloganlarını attı. Yürüyüş sırasında Eğitim-Sen 3 ve 4 No'lu şubeler, SES, BES katılım sağladı. Aksaray-Metro önünde başka bir grupla birleşen emekçilere destek amaçlı gelen Mücadele Birliği dergisi okurları, üzerinde "Mücadele Birliği" yazılı bir pankart açtı. Mücadele Birliği okurlarının attığı "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği", "Yasayı Yırtarız Ankara'yı Yıkacağız" sloganlarına yoğun ilgi vardı. KESK Genel Başkanı Mustafa Avcı'nın okuduğu basın açıklamasında 6 Mart'ta düzenlenecek olan Ankara'daki Mitinge çağrı yapıldı.

KAVGALARI ADIMIZ, ADLARI ONURUMUZ

13 Mart 1982... Şafak sökerken Buca Zindanı sloganlarla inliyor: “İdamlar Bizi Yıldırılmaz!” Sabaha kadar ayakta zindan. Uyumuyor. Kavga dostları sloganlarla uğurluyorlar 13 Mart Savaşçıları. Ve darağacına dimdik yürürlerken onlar, Denizlerden devraldıkları kavga bayrağını gelecek kuşaklara, yeni 13 Mart’çılara emanet etmekte olmanın bilinciyle huzurlu ve rahat... Kavga sloganlarını haykırıyorlar: “Yaşasın Partimiz TKEP!”

Onlar üç genç işçiydi. Her biri farklı yerlerden gelmişti. Dünyayı devrim yoluyla değiştirmek, sınıfsız-sömürsüz bir dünya kurmak isteğiyle atıldılar kavgaya. O üretken işçi elleyle dünyaya yeni şeklini vereceklerdi.

Daha önce ayrı yataklarda ilerleyen yaşam derecikleri güçlü bir nehirde birleşti. Bu nehir, işçilerin devrimci sınıf partisinden başka bir şey değildi. Bu üç genç işçinin yaşam yolları THKO/MB saflarında kesişti. Bu örgütün 1980’de partileşerek TKEP adını almasıyla, mücadelelerini Parti saflarında sürdürdüler. Onlar TKEP’in militan işçi üyeleri. Varlıklarıyla, mücadeleleriyle TKEP’in militan sınıf çizgisine güç verdiler.

Onlar Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar. Politik mücadele tarihimize idam edilen ilk komünist işçiler. Komünist işçiler olarak mücadeleleriyle işçi sınıfına örnek oldular.

İşçilerin mücadelesini salt ekonomik alanla sınırlayan genel eğilimin tersine onlar, emeğin iktidarı için mücadele ettiler. Buldukları iş kollarında her zaman sarı sendikacılığa karşı savaşım içinde oldular. Burjuva sarı sendikacıların sınıf hareketini burjuvazinin kulvarına sokma çabaları karşılarında her zaman yoldaşlarımızı buldu. Çok genç yaşta örgütlenmiş olmalarına karşın, militan özellikleriyle kısa sürede sınıf hareketinde öne çıktılar. Seyit yoldaş, TARİŞ’te 12 Eylül öncesi yaşanan ve sınıf mücadelesine büyük bir deneyim kazandıran grevde gözü pek tavırlarıyla işçilerin sempatisini kazanmıştı. Devletin kolluk güçleri grev çadırlarına saldırdığında işçiler direnişe geçmişlerdi. Onların arasında en önde çarpışanlardan biri Seyit yoldaşı ve burada kaburgaları kırılmıştı.

Seyit, Ethem ve Necati yoldaşlar, sınıflar mücadelesinin her aşamasında işçi sınıfının çıkarlarını yani devrimi savundular. Devrim, onlar için vazgeçilmez bir tutkuydu. Sınıfsal önsözleriyle kurtuluşlarının sosyalizmde olduğunu anlamışlar, içinde buldukları siyasi yapı sayesinde bilimsel sosyalizmi kav-

ramışlardı. Onları tüm sorunlar karşısında güçlü kılan da buydu. İnandıkları davanın bir gün mutlaka gerçekliğe dönüşeceğini bilimsel olarak biliyorlardı.

Yoldaşlar, hiç bir şeyin devrimini engellemesine, onun hızını yavaşlatmasına tahammül edemezlerdi. Kolektif devrimin gelişimini engelleyen, İzmir’de işçi sınıfı ve emekçilere saldırının baş aktörlerinden olan MHP İl Başkanı’ni cezalandırma kararı alındığında, Seyit, Ethem ve Necati yoldaşların üçü de bu görev için gönüllü olmuşlardı. Onlar, birer işçi olarak faşistlere hangi dilden cevap verilmesi gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Görev onlara verildiğinde hemen yerine getirdiler. Silahların eleştirisi, devrimin yolu üzerindeki halk düşmanlarına yönelmişti. Bu eylem, İzmir’deki devrimci çevrelerde ve emekçiler arasında sevinçle karşılandı.

Seyit, Ethem ve Necati yoldaşlar, 1981 yılında Askeri Faşist Diktatörlük tarafından tutsak alındılar. Gerek işkence sürecinden, gerekse savcılıktan başları proletaryaya yakışır şekilde dimdik çıkan yoldaşlarımız, aynı tavırlarını tüm cezaevleri yavaşlamaları boyunca sürdürdüler. Komünist birer işçi olarak tüm tutsak kitlesinin sevgi ve saygısını kazandılar. 1 yıl boyunca katıldıkları her duruşmada “mülkiyetin evi”ni, mülkiyetin koruyucuları için zindana çevirdiler. 1981 1 Mayıs’ında duruşma yaptırmayıp, herkesi 1 Mayıs için saygı duruşuna davet etmeleri, proletaryanın temsilcilerinin kendi mücadelelerine her koşul altında sahip çıkmaları açısından büyük bir önem taşıyordu. Onların militan tutumları ve kararlılıkları, başta işçi sınıfından olmak üzere tüm yoldaşların mücadelecisi kişiliğini biçimlendirdi. Yoldaşların idam kararı karşısındaki tavırları da, onların nasıl Deniz Gezmişlerin yoldaşları olduklarını gösteriyordu. İpi kendi boyunlarına geçirip sehpayı tekmelerlerken, sınıf düşmanlarına işçi sınıfının ölüm kararı karşısında da korkmayan, nasıl yılmaz savaşçıları yetiştirdiğini göstermenin büyük gururuyla doluydular. Tıpkı idam öncesi Buca’da bütün hücreleri ayaklandırdıkları gibi, idam sırasında da seslerini İzmir’in yoksul gecekonda mahallelerine ulaştırmayı başarmışlardı.

Yoldaşlarımız, birer proleter olarak yaşadılar ve birer proleter olarak ölümsüzleştiler. İdam edilen ilk komünist işçiler olarak tarihe geçtiler. Kavgaları genç komünistlere ad oldu ve komsomol (Genç Komünistler Örgütü) 13 Mart GKB ismini aldı. Sonsuza kadar yaşatılacaklar.□

İSYAN AYINDA SOKAKLARA TAŞALIM!*

Mart ayı, Türk ve Kürt halklarıyla diğer ulusal topluluk halklarının belleğinde, haklı olarak isyan ayı şeklinde yer etmiştir. Her yıl emekçi sınıfların ve Kürt halkının politik ve sınıfsal kurtuluş için faşizme ve kapitalizme karşı eylemleriyle dolan Mart ayı, bu sıfatı fazlasıyla hak etmiştir.

Faşizm, üç komünist işçiyi, Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar'ı 1982'de, Mart ayında idam etmiştir. Faşizm, 7 devrimci öğrenciyi 1987'de Mart ayında katletmiştir. Faşizm, Mahir Çayan ve dokuz yoldaşını 1971'in 30 Martında katletmiştir. Kürt halkı, politik özgürlüğünü elde etmek, kendi kaderini tayin hakkını kendi eline almak için en büyük serhıldanlarını Mart ayında, Newrozlarda gerçekleştirmiştir. Sokakları kanlarıyla sulayan Amerikalı emekçi kadınlar, 8 Mart'ı dünya emekçi kadınlarına armağan etmiştir.

Evet, Türkiye ve K.Kürdistan topraklarını sarsan bu olayların hepsi Mart ayına sığmıştır. Özellikle son üç yıldır, her günü eylemle geçen, Kürt halkının serhıldanlarıyla sarsılan Mart ayı, burjuva sınıf ve faşist devlet için adeta kabus gibi geçmektedir.

Emekçi sınıfları ve Kürt halkını ayağa kaldıran koşullar, bugün ortadan kalkmamış aksine, derinleşmiştir. Tekelci kapitalizmin bunalımı derinleşiyor ve bu durum yaşamı emekçi sınıflar için katlanılmaz kılıyor. Tekelci sermaye sınıfı, bunalımı atlatabilmek için proletarya ve diğer yoksul sınıflar üzerindeki ekonomik baskısını arttırıyor. Ama bunu, ancak faşist devletin politik zoru eşliğinde yapabiliyor. Bu yüzden, polis, jandarmanın zulmü katlanılmaz hale geldi. Yoksul insanların polis ve jandarma tarafından sokakta kurşunlandığı, keyfi şekilde gözaltına alınıp işkenceye çekildiği günler yaşıyoruz.

Kürt halkı, Türkiye emekçi sınıflarının yaşadıklarından payını başka biçimlerde alıyor. Faşist devlet ve tekelci sermaye, Kürt halkının politik özgürlük istemini karşılamak şöyle dursun, ezilen ulus konumunu pekiştirecek önlemleri peş peşe alıyor. Asker, özel tim ve korucuların zulmü hızından bir şey kaybetmeden sürüyor. Gün geçmiyor ki, faşist devlet güçlerinin neden olduğu bir ölüm, işkence ya da katliam haberi gelmesin.

Faşist devlet ve tekelci sermaye sınıfı, bu politikaları,

başta ABD ve Avrupalı emperyalistlerin desteğini arkasına alarak yaşama geçiriyor. Bu emperyalistlerin desteği olmasa, faşist devletin ve tekelci sermaye sınıfının bir gün bile ayakta kalma şansı yoktur.

Bütün bu koşulların emekçi sınıflarda ve Kürt halkında yol açtığı öfke şimdi, yerel seçimler aracılığıyla düzenin kallarına akıtılmak isteniyor.

Buna izin vermeyelim

Öfkemizi, tepkimizi, politik özgürlük ve ekonomik kurtuluş istemimizi sandık başına giderek değil, sokaklara çıkararak ortaya koyalım. Yaşamı bizim için katlanılmaz hale getirenlere olan öfkemizi düzen için yıkıcı bir güce dönüştürelim.

Seçimlerin sonucu ne olursa olsun, bizim payımıza düşen açlık, sömürü, baskı, işkence ve katliam olacaktır. Seçimler, bunları ortadan kaldırmak için değil, pekiştirmek içindir.

Onun için, bütün dikkat ve enerjimizi 28 Mart yerel seçimlerine değil, sokağa çevirelim. Newroz'da, 8 Mart'ta, 13 ve 16 Mart'ta, 30 Mart'ta sokaklara çıkalım ve politik özgürlük istemimizi kitle eylemleriyle dile getirelim.

Politik özgürlüğümüzü ve ekonomik kurtuluşumuzu elde etmek için bütün iktidarı ele geçirmekten başka çare yoktur. Bunun için bir devrime hazırlanmalıyız. Çünkü, bütün iktidar ancak ve sadece bir devrimle ele geçirilebilir.

Kapitalizmi yıkacak ve bütün iktidarı elimize verecek bir devrimin koşulları bizde ve bütün dünyada hızla olgunlaşıyor. İsyan ayı olan Mart'ta, sokaklara çıkarak, devrimci kitle eylemlerini geliştirerek devrim hazırlıklarımızı hızlandıralım.

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

**ULUSLARA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

1 Mart 2004

TKEP/L MERKEZ KOMİTESİ

*E-posta yoluyla elimize geçen bu açıklamayı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

**DEVİRİM SAVAŞÇILARI
ÖLÜMSÜZDÜR!**

**GÜNAY ÖĞRENER
(DHKP-C)**

**MUHARREM KARADEMİR
(DHKP-C)**

7 Mart 2004 İSTANBUL

